

Adventes Vēstis

2024
SEPTEMBRIS
344

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

25. jubilejas gada
Ceļa meklētāju
un Piedzīvojumu
meklētāju nometne

Neuzsāc
dienu bez
brokastīm

Bērniem un
pusaudžiem:

Sauciet Radžinu!

Jauniešiem:
Jauniešu kongress Horvātijā

Saturs:

- 04 LATVIJAS ZIŅAS
Ģimeņu lūgšanu nedēļa “Atverot sirdis dažādām ģimenēm”
- 05 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko darīt ar izdziestošām draudzēm?
- 06 ATSKATS
Septītās dienas adventistu Tukuma draudzes 100 gadu jubileja
- 07 ATSKATS
Draudzei Tukumā – 100. Veselības izstāde
- 10 ATSKATS
Es atkal izvēlos Tevi!
- 12 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Senie, labie laiki, kad saule spīdējusi spožāk
- 14 PRAVIEŠU GARS
Pareiza uztura iespāids uz veselību un morāli. 2. daļa
- 16 TĒMA
25. jubilejas gada Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne
- 20 VESELĪBA
Neuzsāc dienu bez brokastīm jeb neizlaid savus bērnus jaunajā mācību gadā no mājām bez brokastīm!
- 22 JAUNIEŠIEM
Ceļa meklētāju nometne ASV
- 26 JAUNIEŠIEM
Jauniešu kongress Horvātijā
- 29 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Sauciet Radžinu!

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS,
Vīneta KRAULIŅA, Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti septembrī, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!
Tā vai citādi, arī tad, ja varbūt vairs neesam skolēnu vecāki, septembris ir un paliek sava veida gada robežšķirtne, nebūt ne mazāk svarīga kā gadumija. Ir pagājusi vasara – vesela gara, ilgi gaidīta un Dieva žēlastībā aizvadīta, daudziem notikumiem un piedzīvojumiem bagāta sezona, un ir klāt jauns darba cēliens – bagātais rudens ar visiem tā darbiem, jau ar skatu uz gada noslēgumu, ar skatu uz kādu kopsavilkumu, atskatu uz paveikto.

Arī mēs šajā numurā vairākkārt esam atskatījušies uz aizvadīto laiku – uz skaisto Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju jubilejas nometni, uz lielo vispasaules adventistu Ceļa meklētāju nometni, uz jauniešu kongresu Horvātijā, uz retrītu laulātajiem pāriem, uz Tukuma draudzes 100 gadu jubileju. Tiešām – varam skatīt svētības un pateikties Dievam par Viņa brīnišķīgo vadību un apsardzību!

Tomēr šai numurā vērsīsim skatu arī mazliet uz priekšu – uz jauno sezonu māmiņu mazajās grupās, uz Aktuālā jautājuma pārdomām, kā izvairīties no draudžu izdzišanas, un uz Veselības lappusītes vērtīgajiem ieteikumiem par labu brokastu nozīmi jaunajā mācību gadā gan lieliem, gan maziem. Arī Vārds mācītājam šoreiz mudina gan palūkoties uz “vecajiem, labajiem” laikiem un uz to, kādi šie laiki isti ir bijuši, gan arī vērst skatu nākotnē, apzinoties, ka mūsu tagadnes un tuvākās nākotnes laiks reiz kādai paaudzei būs kļuvis par “vecajiem, labajiem” laikiem un ka mums tagad jādzīvo un jākalpo tā, lai šos laikus tiešām būtu vērts atcerēties ar pateicību.

Praviešu Gara lappusītē atradīsit turpinājumu padomiem par pareiza uztura saistību ar morāli, bet sadaļā Bērniem un pusaudžiem lasāms kārtējais turpinājums par Lielo cīņu tropiskajā Borneo salā.

Mēs, “Adventes Vēstu” komanda, no sirds ceram, ka sarūpētā lasāmviela kalpos jums par svētību, stiprinājumu, iedrošinājumu un palīdzību jūsu jaunā darba cēliena gaitās.

Ja jums ir priecīgs prāts, lai jūsu sirds turpina gaviļēt Dievā! Ja jūsu prāts ir noskumis un sirdi māj kādas raizes, atcerieties, ka Jēzus aizvien ir līdzās un ka pāri jums līdzjutībā un mierinājumā ir nolaidušās Viņa mūžīgās rokas. Nudien – Viņš nav tālu nevienam no mums!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

No siltas un pasākumiem bagātas vasaras septembris mūs atkal ievēd rudens sezonā, kad skolniekiem, studentiem, skolotājiem un pasniedzējiem sākas aktīvs izglītošanās un izaugsmes laiks. Vēlos novēlēt katram, kas mās un studē, lai šis laiks ir papildīts ar Dieva svētību, spēku un gudrību, kas nepieciešama, lai mācības būtu ne tikai intelektuāls uzdevums, bet arī sirds un dvēseles izaugsme. Jēzus mācekļi ir apmācāms un gatavs vienmēr pieaugt atziņā un prasmēs, lai varētu kalpot tur, kur Dievs aicina, tur, kur ir vajadzības un nepieciešamība atklāt Jēzus raksturu praktiskā veidā.

Bībele mums atgādina: “Jo Tas Kungs piešķir gudrību, un no Viņa mutes nāk atziņa un izpratne.” (Salamana pamācības 2:6) Patiesa gudrība nāk no Dieva un mājā tikai tajos, kas ar pazemīgu sirdi pēc tās lūdz un vēlas to lietot.

Sirds pildās ar pateicību un gandarījumu, atskatoties uz draudzē piedzīvotajiem

pasākumiem vasarā. Vēlos pieminēt tikai dažus no tiem.

Jūnija beigās Cēsu novada Skangaļu muižā notika ģimeņu pāru retrīts “Es atkal izvēlos Tevi!”. 27 pāri no visiem Latvijas reģioniem piedalījās šajā īpašajā pasākumā, kurā tika stiprinātas laulāto attiecības. Dalībnieki baudīja tematiskas uzrunas, praktiskas darbnīcas un ļoti īpašus kopā būšanas mirklus, atgādinot, cik svarīgi laulībā ir svinēt personību dažādību.

Bērnu nometne “Maranafa”, kas norisinājās Ropažos un notika krievu valodā, pulcēja 74 bērnus un 47 brīvprātīgos no vairākām valstīm, lai kopīgi piedzīvotu stāstu par iziešanu no Ēģiptes caur radošām darbnīcām, Bībeles studijām un interaktīvām aktivitātēm.

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubu nometnē Sabīlē, kas 465 dalībniekiem sniedza neaizmirstamu nedēļu ainaviskā Latvijas vietā pie Abavas rumbas, īpašu pievienoto vērtību deva

viesi no Indijas, kuri dalījās savos dzīves un misijas stāstos, padarot šo pieredzi vēl bagātāku un iedvesmojošāku.

E. Vaita raksta: “Izglītības augstākais mērķis ir atjaunot cilvēkā Dieva tēlu. Šī izglītība rada cilvēkos to spēju, kas viņus darīs derīgus Debesu valstībai.” (E. Vaita, “Izglītība”, 13. lpp.)

Lai šis jaunais mācību gads ir papildīts ar Dieva vadību un žēlastību! Lai mēs visi, neatkarīgi no vecuma vai dzīves posma, esam gatavi mācīties un augt, sekojot mūsu Glābēja piemēram! Lai mūsu sirdi ir dzīva vēlme pēc patiesas gudrības, kas nāk no Dieva, un lai mēs šo gudrību lietojam ikdienas dzīvē, kalpojot ar mīlestību!

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents/ bīskaps

Ģipslis

ĢIMENŪ LŪGŠANU NEDĒĻA “ATVEROT SIRDIS DAŽĀDĀM ĢIMENĒM”

KO DARĪT AR IZDZiestoŠĀM DRAUDZĒM?

Andris Pešelis

No 1. līdz 7. septembrim adventistu draudzēs visā pasaulē un arī Latvijā norisināsies Ģimeņu lūgšanu nedēļa “Atverot sirdis dažādām ģimenēm”, kurā aktīvi iesaistīties ir aicināta ikviens ģimene. Katrai dienai ir sagatavoti materiāli un apraksts, kā tos labāk izmantot. Ielūkojieties, pārdomājiet un gatavojieties, lai to varētu labāk īstenot savā ģimenē!

Šogad Ģimeņu lūgšanu nedēļas uzmanības centrā ir izpratne par daudzveidīgām ģimenēm. Mūsu mērķis ir palīdzēt savai ģimenei savienoties ar Jēzu un atdarināt to, kā Viņš tuvojās citiem neatkarīgi no apstākļiem. Mēs saņemsim aicinājumu pieņemt ikvienu, atverot savu prātu, lai uzlūkotu visus cilvēkus tā, kā to darītu Jēzus. Vērojot, kā Jēzus mijiedarbojas ar bagātajiem un nabadzīgajiem, vīriešiem un sievietēm, bērniem un pieaugušajiem, cilvēkiem ar invaliditāti un cilvēkiem no dažādām kultūrām, mēs iemācīsimies saglabāt atvērtu sirdi. Jēzus paraugs māca mums pieņemt

dažādību un veicināt mīlestības un pieņemšanas garu.

Ticam, ka šis materiāls palīdzēs vadīt jūsu ģimeni uz vietu, kur valda lielāka sapratne, laipnība, empātija un līdzjūtība. To darot, jūs būtībā

klūstat par Dieva rokām, kājām un sirdi katrai ģimenei, kurai tas ir nepieciešams.

Dieva svētībām piepildītu Ģimeņu lūgšanu nedēļu!

LDS Ģimeņu kalpošanas nodaļa

MĀMIŅU MAZĀS GRUPAS RUDENĪ

Ja esi mamma maziem vai lieliem bērniem un ilgojies pēc garīga atsvaidzinājuma, pēc praktiskiem Dieva padomiem audzināšanā vai citu mammu pieredzes, aicinām Tevi...

– pievienoties māmiņu mazajām grupām nākamajā – rudens – sezonā vai
– atsaukties aicinājumam kļūt par māmiņu mazās grupas vadītāju vienā no grupiņām septembrī (klātienē vai neklātienē)!

(Iedrošinājumam “Adventes Vēstu” jūnija numurā lasi par to, kā

gāja vadītājām pagājušā sezonā!)

Līdz 22. septembrim aizpildi anketu, lai pieteiktos māmiņu mazajām grupām un lai mēs varētu atrast to grupu, kura būs piemērota tieši Tev: ej.uz/Māmiņas!

Lai Tevi iedrošina Johebedas uzticīgā liecība mātes darbā:
“Viņa centās piepildīt tā prātu ar bijību pret Dievu un mīlestību uz patiesību un taisnību un lūdza, lai tas tiktu pasargāts no katra samaitājoša iespaida. Viņa tam rādīja elku kalpošanas nejdzību un grēcīgumu

un jau agri mācīja locīt ceļus dzīvā Dieva priekšā un pielūgt To, kas vienīgais spēj uz klausīt un palīdzēt jebkuros apstākļos.

Cik tālu ejošus rezultātus deva šīs ebreju sievietes iespaids, kas taču bija tikai trimdiniece un verdzene! Visa Mozus turpmākā dzīve, lielais uzdevums, kuru viņš pildīja kā Israēla vadonis, liecina, cik svarīgs ir kristīgas mātes pienākums. Nav neviena cita darba, ar ko to varētu salīdzināt. Ļoti lielā mērā bērna turpmāko likteni māte tur pati savās rokās.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, nodaļa “Mozus”)

Vēlam ik dienas saņemt Kristus gudrību un spēku šai brīnīšķīgajā un tik svarīgajā uzdevumā!

Māmiņu komanda

Pirms daudziem gadiem, 1963. gadā, Valmieras rajona laikrakstā “Liesma” 16. februāra numurā (Nr. 21) tika publicēts raksts “Pie izdziestoša uguns kura”. Tā autors “izsmēja draudzes organizētos dziesmu dievkalpojumus, ar kuru palīdzību mācītājs Arturs Jurkevics centās uzturēt Valmieras draudzes garīgo dzīvību. Autors rakstīja: “Vēl viens no apmeklētāju piesaistīšanas paņēmieniem, ko pielieto mācītājs A. Jurkevics, ir pārlieki uzkrītošā laipnība. Viņš pēc dievkalpojumiem gandrīz skriešus sīkiem soliņiem tipina līdz izejas durvīm un cenšas katram pasniegt roku ar piebildi: “Paldies, ka atnācāt!” [...] Jāsecina, ka viņš bez sekmēm cenšas uzpūst dziestošu uguns kuru.” Raksta autors pārcentās, pareģojot drīzu Valmieras draudzes izjukšanu, taču, no otras puses, Jurkevicam šis raksts izraisīja sašutumu, jo viņš nekad neesot “tipinājis” sīkiem soliņiem, kā to aprakstīja šī raksta autors. Jurkevics augsti vērtēja Kristus evaņģēliju un apzinājās adventes vēsts nopietnību.”¹

Valmieras draudze mūsdienās nav pieskaitāma “izdziestošajām” adventistu draudzēm. Lai gan agrāk ir bijuši arī citādi laiki. Jautājums par kādas draudzes nākotnes perspektīvām ir daudz komplicētāks, jo tas nav atkarīgs tikai no cilvēku rokām vien. Savulaik Liezēres draudze bija stipra, taču tagad no tās palikušas vien atmiņas, jo tā ir pārtapusi Madonas draudzē. Draudzes ir bijušas Sabīlē un Pļavinās, taču tagad ir draudzes Kārsavā un Krāslavā, kur to nebija pirms 40 gadiem.

Kādas draudzes “izdzīšanas” procesu pēkšņi var mainīt jaunas ģimenes ienākšana draudzē, taču to spēj pārtrūnāt draudzes pilāra nāve. Tas ir ļoti dinamisks process.

¹ Andris Pešelis. “Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu darbinieki”, 221.

Nepastāv vienotas receptes, kā novērst draudžu izdzīšanu. Jebkurā brīdī draudzes ceļš var kļūt likumots. Izdzīšana nav nolemtība. Tomēr tā ir pastāvīga realitāte daudzām mazām draudzēm.

Lielajās draudzēs reti kurš saprot, ar ko nākas saskarties mazajām draudzēm. Te ir kā teicienā: “Paēdušais izsalkušo nesaprot.” Lielā draudzē notiek pasākumi, bērnu nodarbības, skan mūzika. Taču mazajā draudzē dažkārt var būt klavieres, bet nav, kas spēlē. Mazajā draudzē var būt daži bērni, bet nav, kas ar tiem nodarbojas. Mazajā draudzē var gadīties, ka katru sabatu sabatskolā ir viens un tas pats skolotājs, kurš stāsta vienu un to pašu stāstu, kas viņa dzīvē noticis pirms 50 gadiem un ko visi jau zina no galvas. Aktualitātes, kuras lielajai draudzei būtu niecīgas, mazajai draudzei ir nesamērīgi lielas. Piemēram, malkas iegāde un tās saskaldīšana, jumta remonts vai skurstenlauķa izsaukums.

Ko iesākt ar mazajām draudzēm? Dažkārt vienam mācītājam var būt piešķirta liela draudze un maza draudze. Šķiet, ka “maza” draudze ir vieglāka par lielo. Tomēr bieži vien tā nav. Lielākās aktualitātes mēdz notikt tieši mazajā draudzē. Ja lielās draudzes locekļi bieži vien paši spēj tikt galā ar saviem pasākumiem, tad mazajās tā nav. Dievkalpojums bez mācītāja tiem var izrādīties kā psiholoģiska trauma ar pamestības sajūtu. Jā, mazās draudzes locekļi var justies kā pamesti bāreņi ar jautājumu: “Vai Rīgā zina par mūsu eksistenci? Vai pie mums būs kāds atsūtīts?” Lielajās draudzēs par šādiem provinces mazās draudzītes jautājumiem var tikai pasmīnēt. Vai tiešām izdzīvo tikai stiprākais un lielākais?

Tomēr šie nav mazi jautājumi. Domājot par darba racionalizēšanu,

izskan domas, ka mazās draudzes varbūt vajadzētu pārtaisīt par “mājas grupām”, kuras būtu piesaistītas pie kādas lielās draudzes, un uz šo “mazo” draudzi atsevišķi mācītāji vairs nebrauktu. “Mazās” draudzes locekļi var rīkot savas mājas sapulces un braukt uz Piemiņas mielastu, kas notiek kādā no lielajām draudzēm blakus. Redzot, ka mācītāju kļūst mazāk, var šķist, ka šādam racionālam priekšlikumam būtu svars. Tomēr te ir arī vairākas nevēlamas blaknes.

Pirmkārt, draudzi ir viegli likvidēt, bet to ir ārkārtīgi grūti izveidot no jauna.

Otrkārt, veidojot evaņģelizācijas stratēģisko plānu, nevar koncentrēties tikai uz lielajām pilsētām, aizmirstot novadus un mazpilsētas.

Treškārt, mazo, izdziestošo draudžu statusa pazemināšanai var sekot graujošs psiholoģisks efekts, kad viena daļa no mūsu draudzes locekļiem var sākt apšaubīt draudžu savienības principus un draudžu solidaritāti kopīgajā darbā.

Mazo, izdziestošo draudžu locekļu sirdīs kvēlo cerība uz lielo draudžu locekļu atbalstu: varbūt kāds pie mums atbrauks? Varbūt pie mums atbrauks kāds mūziķis? Varbūt pie mums atbrauks kāds Dieva Vārda liecinieks? Mazās draudzes ir ļoti viesmīlīgas. Tajās neviens nepaliek bez uzmanības. Ciemiņi tajās var justies pieņemti un uz klausīti.

Nav vienas atbildes, ko darīt ar mazajām, izdziestošajām draudzēm. Varbūt šobrīd kāda no šīm draudzēm izskatās maza, bet Dievs ir stiprs grozīt tās likteni. Paši mazās draudzes locekļi spēj būt par Svētā Gara kanāliem savā novadā. Vai arī tā – ja nu tu esi lielas draudzes loceklis, kur jau ir daudz kalpotāju un tie var iztikt bez tevis, tad tu vari sev atrast jaunus kalpošanas laukus mazajā draudzē, kur varbūt gaida tieši tevi.

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU TUKUMA DRAUDZES 100 GADU JUBILEJA

DRAUDZEI TUKUMĀ – 100. VESELĪBAS IZSTĀDE

27. jūlija rīts Tukuma draudzē iesākās ar saviļņojuma pilnām gaidām. Draudzes telpas bija pārpildītas ar viesiem, kora dziedātājiem, draugiem un bērniem.

Svinību pirmajā daļā savās atmiņās dalījās mācītāji, kuri kalpojuši Tukuma draudzē. Mani ļoti priecēja skaistie ziedu pušķi, kurus pasniedza mācītājiem, tie bija ne tikai izcili skaisti, bet arī ar savu simboliku – nobriedušas vārpas, kas gatavas plaujai.

Bija interesanti sekot līdzi mācītāja Andra Pešeļa sagatavotajam materiālam par Tukuma draudzes vēsturi. Uzzināju, kad un kādās telpās draudze pulcējās pagājušā gadsimta sākumā, kā arī citus interesantus faktus.

Šajā dievkalpojumā absolūti izcils (manā skatījumā) bija Tukuma draudzes koris – viņu izpildītie skaņdarbi mani aizveda iztēles ceļojumā un aizkustināja līdz asarām. Esmu pateicīga, ka mūsu draudzē var baudīt garīgo mūziku tik profesionālā līmenī. Paldies par to Dinai Liepiņai un, protams, visiem kora dalībniekiem!

Svinību otrā daļa noritēja daudz saviesīgākā noskaņojumā – pie bagātīgi klātiem galdiem draudzes pagalmā, ar gardiem ēdieniem un sirsnīgām sarunām. Klausījāties dziesmas Alberta un Ievas Truču izpildījumā, kā arī baudījām burvīgo Ievas Marcinkevičas vokālu.

Man liekas ļoti apsveicami, ka šādos pasākumos savu varēšanu un talantus nekautrējas apliecināt arī draudzes jaunieši, piemēram, Reinis Vasiļonoks ar savu saksofona priekšnesumu.

Pateicība Dievam par viņa svētībām, kas piešķirtas draudzei, kalpojot par svētību apkārtējiem!

Linda Strujevica no
Tukuma draudzes

Mūsu Tukuma draudzes dzimšanas (reģistrācijas) diena ir 1924. gada 9. februāris. Šī gada februārī sākām lūgt un plānot, kā pateikties Dievam par vadību un apsardzību šo simts gadu laikā. Iepriekšējās jubilejas reizēs (90 un 95 gadu jubilejā) dāvājām tukumniekiem un viesiem skaistu garīgās mūzikas koncertu Durbes pilī. Kāda šogad būtu svētīgā dāvana, ko neierobežotu vietu skaits? Interaktīva Veselības izstāde šoreiz pašiem savās skaistajās mājās – Harmonijas ielā!

Izstādes organizēšanas sākums bija daudzsološs, bet tad sākās problēmas: sarežģījumi, atteikumi, pārpratumi, kavēkļi tiem, kuri jau bija piekrituši nākt mums talkā. Draudzes locekļi sirsnīgi lūdza par pasākumu, zinājām, ka citu draudžu lūgšanu grupas arī to dara, bet radās sarežģījumi, kuriem cilvēciņi neredzējām risinājumu. Tad pieķērāmies Daniēla grāmatas 3. nodaļas 17. pantam – “Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt [...]”. Radītāja pagodināšanai iecerēto

Veselības izstādi nodevām Debestēva rokās ar visiem sarežģījumiem.

Izstāde notika! Tika reģistrēti 250 apmeklētāji, par kuriem rūpējās 67 izstādes darbinieki. Bija arī ne mazums interesentu, kuri ienāca pagalmā “tikai paskatīties”. Par kalpotāju fizisko labsajūtu rūpējās septiņu saimnieču komanda.

Pie bērniem paredzētajiem astoņiem veselības stendiņiem, pat lietu listot, pulcējās mazie apmeklētāji. Tika reģistrēti 44 bērni. Atraktīvo bērnu stūrīti tukumniekiem dāvināja mūsu māsa Elvīra no Dobeles draudzes.

No izstādes apmeklētājiem saņēmām šādas atsauksmes:

- Gaisa stends – vērtīgi, labi pastāstīts, ļoti patika.
- Stends “No 58 uz 45 gadiem” – super, ļoti interesanti!
- Esmu 72 gadus veca, bet pēc bioloģiskā vecuma, izrādās, 54! Ļoti patika, uzzināju daudz ko jaunu.
- Ļoti noderīgi! Garšīgi padegustējām! Laba izjūta, nevis izstāde!
- Vērtīga masāža! Vienīgi pārāk skaļi. Bet visumā labi atpūtos!
- Paldies, ka piedāvājat ko šādu bez maksas! Vajadzētu likt ziedojuma kastīti! Jo grāmatas ļoti interesantas.
- Interesanti, ka viss par velti! Ļoti patika!
- Viss zināms, tomēr patīkami atsvaidzināt atmiņā dažādas lietas. Masāžas patika!
- Kaut ko tādu, kā šī izstāde, neesmu redzējis. Mēs ļoti labi pavadījām šeit laiku. Uzzinājām, cik jauki jaunieši!
- Pie Atturības stenda ilgi jāgaida. Laikam tāpēc, ka lietus. Bet tā ļoti jauki!
- Ļoti jauki! Burvīgi! Ļoti aktuāli un noderīgi!
- Patika, īpaši ūdens stends un masāža.
- Pateicība par īpašo cilvēku attieksmi citam pret citu, ko pilsētā

nevar sajust. Patiesu mieru un prieku var sajust jūsu sētā, jo pār to ir izplestas un apsargā Kristus caururbtās rokas. Pateicība visiem!

Pēc izstādes aicinājām izteikt savu vērtējumu un iespaidus arī tās darbiniekiem.

Elvīra: "Līdzīgi kā pieaugušajiem, arī bērniem bija 8 veselības stendi, kuros viņi varēja nostiprināt esošās zināšanas un papildināt tās ar jaunām caur dažādām aktivitātēm – radošām, izzinošām un kustīgām. Par ikvienu no stendiem varētu vēl daudz rakstīt, bet īpaši aizskāra UZTICĪBAS stends, kurā nebija nedz uzskates materiālu, nedz kā cita, bet bērni to atzina par sev mīlu stendu, jo tajā bija iespēja runāt par Dievu.

Bērni dalījās ar savām pārdomām un pieredzi līdz šim."

Ieva Marta: "Bērnu stendos bija ļoti forši, prieks par tik daudz satiktiem bērniem! Pilnīgi noteikti bērnu sirdis ir ļoti atvērtas Debesu Tēvam, bieži vien vairāk nekā pieaugušo. Manā stendā "Uzticība" sākumā nedaudz bija šaubas par to, kā vecāki, kas dažiem bērniem nāca līdzī, reaģēs, kad ar viņu bērniem runās par Dievu. Bet viss gāja ļoti labi, nebija nekādu negatīvu komentāru. Paši bērni bija ļoti atvērti parunāties un pastāstīt, kā viņi skatās uz uzticību savā dzīvē un kā – uz Dievu."

Maija: "Visā pasākuma norises gaitā neredzēju nevienu norūpējušos seju. Tikai pozitīvismu. Labs, acīm redzami vajadzīgs pasākums."

Ojārs: "Visumā cilvēki nojauš,

cik daudz ūdens būtu jāizdzer, un atzīst, ka dzer par maz. Daudzi teica, ka mēģinās to labot. Paldies visiem brāļiem un māsām no citām Latvijas draudzēm par atsaucību un dalību! Ļoti saliedējošs un vienojošs evaņģelizācijas pasākums."

Zane: "Pēc apmeklētāju sejm varēju redzēt, ka viņi bija priecīgi par izrādītājam rūpēm un saņemtajiem dievišķiem padomiem, kā savu dzīvi padarīt laimīgāku. Miļš paldies par iespēju kalpot šajā Dieva vadītajā veselības izstādē un sirsnīgs paldies pavāritēm par gardi pagatavotu mielastu!"

Ilze: "Bija sarunas ar diviem tētiem, kuri jutās mazliet paguruši zem lielās atbildības nastas – kā šajos sarežģītajos apstākļos audzināt fiziski, garīgi un emocionāli veselus bērnus. Runājām par Dievu kā Padomdevēju un To, kurš atsaucas vecāku lūgšanām. Dieva klātbūtne un žēlastība bija gan saulainajā laikā, gan zem svētību lietus straumēm!"

Eva: "Pie Uztura stenda cilvēki minēja divus vērtējumus – vai nu viņi ēd visu, sevišķi neiedziļinoties, un ar to saistītās problēmas uztver kā neizbēgamas, vai arī par veselīga uztura principiem ir zināms, bet pietrūkst motivācijas tos praktizēt. Kopumā cilvēki bija ieinteresēti, draudzīgi noskaņoti, un ticu, ka katram no viņiem bija jāatnāk – ne velti viņi nāca, neskatoties uz laikapstākļiem."

Inta: "Pirmo reizi mūsu pagalmā bija ienākusi kāda citas konfesijas mācītāja sieva. Viņa bija patīkami pārsteigta par šāda veida kalpošanu un izteica pateicību. Viņas uzskatus par mūsu draudzi pilnīgi mainīja šī kalpošana. Viņas vērtējums: "Dieva Gars ir nolaidies pār šo sētu un atvēris cilvēku sirdis saņemt Viņa dāvatās svētības. Tas sevišķi izpaužas pie katra kalpotāja un arī pie apmeklētājiem. Mīlestība, smaids un laipnība izpaužas no katra, lai arī dažā stendā jāstāv rindā. Lai Dievs jūs svētī arī turpmāk!"

Mārtiņš: "Gribu paslavēt pārējos trīs pušus pie stenda "Gaiss", kuri atraktīvi, ar smaids daudz zināja pastāstīt. Cilvēki pārsvarā visi ar prieku nāca taisīt izelpas testu, bet mazāk kā puse īsti nevēlējās klausīties padomus, tikai skrēja cauri uz nākamo punktu, bet varēja

redzēt, ka šāda izstāde viņiem ir kaut kas interesants un nepieredzēts. Paldies organizatoriem, bija prieks piedalīties!"

Sandra: "Pie grāmatu galda bija diezgan liela atsaucība. Cilvēki bija pārsteigti, ka grāmatas ir dāvinājums, daži kautrējās ņemt, vajadzēja pamudināt. Nāca arī tādi, kas nebija kristīgi noskaņoti, šie cilvēki izvēlējās veselības satura grāmatas.

Visumā grāmatu izvēle bija ļoti dažāda, cilvēki labprāt izvēlējās arī Bībeles un grāmatas no "Laikmetu konflikta" sērijas. No dažiem apmeklētājiem sapratu, ka viņiem šī bija pirmā saskaršanās ar adventistu draudzi. Paldies visiem, kas kalpoja un piedalījās! Šādos pasākumos pilnā mērā parādās un uzplaukst arī brāļu un māsu vienotība, ieinteresētība citam par citu un cilvēkiem, kas šķērsoja mūsu baznīcas pagalma sliekšni."

Līga: "Ļoti uzrunāja cilvēku pozitīvisms, dažs pat padalījās ar savu dzīves stāstu. Bija arī tā, ka izstaigā, apskata un tad atgriežas pie mums, lai noformētu veselības karti, jo tomēr grib iziet visu. Bija arī pārsteigti cilvēki – kāpēc jums nav ziedojuma kastītes pie grāmatām, kā var būt, ka tā ir dāvana pilsētai svētkos!?"

Maija K.: "Izveidojās ļoti skaists pasākums! Noorganizēts viss bija lieliski ar Dieva palīdzību! Mūsu pagalmā valdīja pozitīva atmosfēra, cilvēku plūsma bija negaidīti liela. Pārsteidza, ka daudzi cilvēki jau cenšas praktizēt veselīgu uzturu. Izskanēja gan komplimenti, gan pateicība par garšīgajiem ēdieniem

un receptēm."

Linda: "Organizatoriski viss bija ļoti labi, varbūt vienu brīdi bija tik liela cilvēku plūsma, ka tik tikko tikām galā, bet tā – man likās ok.

Plusi – nāca gan veci, gan jauni, cilvēki bija ieinteresēti pārbaudīt savu veselību, kā arī pārliecinājās par to, ko jau nojauta (skatoties uz saviem pulsa mērījumiem), – ka ikdienā ir pārāk maz fiziskas slodzes. Man pašai ļoti patika šāda veida kalpošana, ceru, ka šī izstāde uzlādēja un kalpoja par iedvesmu veselīgam pārmaiņām dzīvē, kā arī deva iespēju cilvēkiem apmeklēt dievnamu brīvā un nepiespiestā atmosfērā."

Daina: "Apmeklētāji īpaši priecājās par kalpojošajiem jauniešiem un neparasto parādību baznīcā – ka ir daudz pušu. Slavēja pasākuma organizēšanu kā dāvanu."

Baiba un Agris: "Liels prieks par draudzes ilgstošo, mērķtiecīgu un neatlaidīgu plānošanas un sagatavošanās darbu, kā arī par aktīvo iesaistīšanos veselības izstādē! Labs un auglīgs piemērs, kā draudzei apvienot savas dāvanas, kā katram atrast savu kalpošanas vietu un kā pasludināt vēsti istā laikā un vietā. Dievs svētīja ne tikai Tukuma draudzi ar prieku, ar slavu un pateicību, bet arī katru palīgu no citas draudzes un arī Vislatvijas draudzes brāļus un māsas, kuri lūdza par šo misiju. Mūsu Dievs ir liels un meklē ļaudis, caur kuriem izglābt vēl daudzus!"

Daina Sproģe no Tukuma draudzes

ES ATKAL IZVĒLOS TEVI!

No 28. līdz 30. jūnijam Cēsu novada “Skangaļmuižā” norisinājās pāru retrīts ar nosaukumu “Es atkal izvēlos Tevi!”. Šajos mīlestības svinēšanas svētkos piedalījās 20 pāri no visiem Latvijas reģioniem. Kopā ar organizatoriem un runātājiem – 27 pāri. Liela daļa par pasākumu uzzināja savā draudzē, bet bija arī kāds pāris, kurš dalību pieteica, ieraugot informāciju *Instagram* vietnē @laiksģimenei.

Dalībnieku vidū valdīja liela dažādība. Bija ieradušies gan tādi pāri, kas piedalās līdzīgos pasākumos ik gadu, gan tādi, kam tā bija pirmā šāda veida pieredze. Bija gan tādi, kas precējušies vienu mēnesi, gan tādi, kas laulībā kopā vada jau 48 gadus.

Jau pirmajā dienā, ierodoties norises vietā pēc garās darba nedēļas, pāri īpaši novērtēja acumirkli pamanāmo – ka pasākuma organizatori ir gaidījuši tikai viņus vienus. Istabīnās bija sagatavotas ar mazām, bet mīlām norādēm, ka esam šeit, lai svinētu kopā būšanu, – konfekšu kārbīņa uz gultas, pāra foto, kas piestiprināts ar dekoratīviem knaģīšiem kādā no istabas vietām, laulāto lasījums kā dāvana, kā arī vēstulīte, kas aicināja izpūst gaisu un sagatavoties šim īpašajam laikam vienam priekš otra, mācoties, kā būt īpašai dāvanai savam dzīves draugam.

Piektdienas vakarā pārus sagaidīja “Īpašā istaba”, kur bija klusināta gaisma, sveces, ziedlapiņas, kā arī audiāls vēstījums, kas izveidots individuāli katram pārim, pieminot īpašus notikumus viņu dzīvē, kopīgi noietā ceļa izaicinājumus, kā arī aicinājumu jau šeit un tagad kalpot otram. Daudzi pāri, arī vīri, vēlāk atzina, ka šī istaba lika viņiem pateicībā raudāt, apzinoties, cik daudz Dievs ir darījis viņu dzīvē un cik lielu dāvanu – sirds draugu – viņi ir saņēmuši. Bija laiks sarunām, īpašam, netraucētam laikam ar iespēju kalpot praktiskā veidā savam dzīves draugam jau šobrīd, neatliekot to uz vēlāku laiku.

Jāpiemin arī īpašais pasākuma noformējums kopumā. Tas bija izsmalcināts, grezns – ziedi īpaši skaistos traukos, lampiņu virtenes, sveces, kā arī lielie, bet gaumīgie plakāti galvenās zāles sijās ar atgādinājumu no Bībeles, kāda ir patiesa mīlestība (1. Kor. 13:4–7).

Uzrunas teica vairāki pieredzējuši pāri. Viktorija un Rihards Kostigovi, kas ir gādīgi vecāki savām četrām atvasēm, mājas lapas www.musulauliba.lv (Laimīgi līdz mūža galam!) un satura veidotāji, līdzdalīja tēmu par konfliktu risināšanu, par to, cik atšķirīgi cilvēki kā personības laulībā mēdz savienoties un kā šīs atšķirības izmantot par labu, lai tās kalpo otram un arī līdzcilvēkiem. Visam cauri vijās vēstījums par to, kādas personības īpašības atrodamas Jēzū un cik daudz no Viņa varam mācīties. Stāstījumu atsvaidzināja piemēri no runātāju personīgās dzīves, atgādinot, ka arī Kostigovu pāris ir tikai cilvēki, kas ir mācījušies, turpina to darīt un ar prieku dalās piedzīvotajā, secinājumos ar citiem pāriem.

Biedrības “Īsta mīlestība gaida” dalībnieks un lektors Dainis Pandars, kas cita starpā ar sievu Lieni vada arī *Alfa* kursu laulātajiem, klātesošajiem sniedza vērtīgu mācību par to, kā “runāt” otra cilvēka mīlestības valodā (apliecinājuma vārdi, pieskārieni, kvalitatīvi pavadīts laiks, mīlestības darbi, dāvanas). Dainis, izmantojot arī humoristiskas ilustrācijas un lieliski noturot auditorijas uzmanību, atgādināja par lietām, kas ir jāzina katram, ja vēlas dzīvot saskanīgās attiecībās.

Retrītā bija aicināts piedalīties vēl kāds ļoti pieredzējis pāris – mācītājs Viesturs Reķis ar dzīvesbiedri Valdu. Ar nodibinājuma “Vērtību tilts” komandu viņi ir organizējuši neskaitāmus, vērtīgus un atmiņā paliekošus pāru pasākumus.

Otrās pasākuma dienas kulminācija bija svētku vakariņas.

Pāri tika aicināti saposties un atjaunot kāzu solījumu viens otram. Sestdienas notikumus bagātināja dzīvā mūzika Miķeļa un Uļantas Ābolu dinamiskajā oriģināldziesmu izpildījumā, kā arī Mārtiņa un Edijas Subatoviču izjustajā mīlestības dziesmu dziedājumā.

Noslēdzošajā retrīta dienā Kleimaņu pāris, Daumants un Daina, kuri ir gan savas jomas profesionāļi, gan laimīgas laulības entuziasti, stiprināja klātesošos ar vēsti par, kā viņi paši teica, smalko mehānismu, kas ir īpašs Radītāja dots savienošais elements, – seksualitāti. Delikāti, ar lielu iekļūtību viņi runāja par to, ka mēdz būt arī situācijas, kad šis jautājums dažādu iemeslu dēļ (šie iemesli var būt bērnības traumas vai pieredze kopumā, veselības problēmas, kā arī nepareizi priekšstati par šo tēmu) traucē baudīt tādu savienību, kāda tā bija paredzēta sākotnēji – īpaša un unikāla, enerģiju dodoša sasniegumiem dzīvē.

Dalību pēc izvēles varēja pieteikt praktiskajās un radošajās darbnīcās, rīta rosmē, sportiskās aktivitātēs, kā arī dziesmām pie ugunsкура. Tāpat pāriem tika dāvāta iespēja piedzīvot profesionālu fotosesiju dabā.

Jautāju dalībniekiem: “Kāds ir jūsu ieguvums no šī pāru retrīta?” Lūk, atbildes!

Igors un Baiba Starodubcevi

Igors: Mums nebija nekādu gaidu par šo pasākumu, bet man patika

pilnīgi viss, un katru brīdi es gaidīju, kas programmā būs nākamais.

Baiba: Mēs paši organizējam daudzus un dažādus pasākumus. Esmu organizējusi vismaz 40 kāzas. Sākumā skatījos vērtējoši un tad redzēju, ko organizatori ir paveikuši. Ja būtu jānovērtē 10 ballu sistēmā, es dotu 11 balles. Jo par pilnīgi visu bija padomāts, par katru mazo it kā nieciņu, kas tomēr nebūt nebija nieciņš. Katrs mirklis bija kā pārsteiguma moments. Atklājām arī, ka mums ar vīru ir viena mīlestības valoda – kvalitatīvi kopā pavadīts laiks. Sapratām, ka tā ir mūsu atslēga, kāpēc mums kopā ir tik labi – gan strādāt ikdienā kopā, gan atpūsties. Te satikām arī savus draugus, par kuriem nezinājām, ka viņi te būs. Ir sajūta, ka pilnīgi viss ir ieguvums!

Artūrs un Elīza Žukovi

Artūrs: Spilgts atgādinājums pasākumā bija, ka esam dažādi un ka tas ir pilnīgi normāli, ka mums ir dažādas iezīmes un ka tas ir pluss, nevis, ka mums jābūt pilnīgi vienādiem.

Elīza: Atcerēties konfliktsituācijās, ka esam dažādi un ko es gribu panākt, kad kaut ko saku. Un tad man ir jārunā viņa mīlestības valodā, lai otrs spēj saprast un uztvert. Jau pašā sākumā man viss ļoti patika, par visu bija padomāts, un bija tik skaisti – istabiņas, romantiska atmosfēra. Arī personāls.

Artūrs: Iespaidis ir ļoti pozitīvs! Jāpiemin, ka uz šādiem pasākumiem pirms tam neesam bijuši. Līdz ar to izjutām, ka viss bija ļoti pārdomāts. Noteikti gribētu piedalīties vēl!

Matīss un Santa Rušas

Matīss: Ir tādas sajūtas, kā vēlreiz apprecieties!

Santa: Es pievienojos šim apgalvojumam. Attiecībā ir iedots jauns impulss, iedvesma iet tikai uz priekšu un turpināt strādāt pie attiecībām!

ORGANIZATORU KOMANDAS ATZIŅAS PĒC PASĀKUMA

Daumants un Daina Kleimaņi

Daumants: Īpaši piedzīvoju atklāsmi par savu aicinājumu – kalpošanu ģimenēm. Pirms tam nebiju piedzīvojis tik lielu jēgu no tā, ko esmu darījis. Piedzīvot, ka pāri atplaukst, kļūst gudrāki, pārliecinošāki, uzzina, kā darīt vienam otru laimīgāku, kā būt līdzās sāpēs, grūtībās, pieņemšanā, kā iet ar vieglumu, tas ļoti sasildīja sirdi. Arī tas, kad redzi – piedošana uzplaukst! Novērtēju iespēju kalpot kopā ar sievu. Garīgā līmenī kā vēl nekad sapratu, cik lielu lomu Dievs ir piešķīris laulībai, jo tāda veidā Viņš parāda glābšanas prototipu. Kā ir teikts: “Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un piekarsies savai sievai, un abi kļūs par vienu miesu. Šis noslēpums ir liels: es to attiecinu uz Kristu un draudzi.” (Efez. 5:31, 32)

Daina: Man vienkārši gribas ļoti pateikties Dievam, jo saņēmām daudz vairāk nekā cerējām un gaidījām. Piedzīvotais nebija ne tuvu tam, kas bija mūsu labākajās versijās galvā. Bija jūtama Dieva vadība ik uz soļa – programmas sasaiste starp runātājiem, darītājiem. Man nebija lieks stress, tikai mobilizējošais, lai izdarītu savu darba daļu. Es piedzīvoju, ka Dievs iet pa priekšu pat vismazākajās detaļās, ka

varu uzticēties katram komandas dalībniekam, ka, lai gan ieviešas kādas izmaiņas programmā, tas ir pat vēl labāk, jo arī komandu īpaši vadīja Debesu Tēvs. Tas bija liels, liels komandas darbs! Zobratiņi saslēdzās, un viss strādāja!

Andis un Līga Āriņi

Andis: Pārstaņēju to vīru intereses, kuri uz pasākumu bija sievu “atvilkti”. Priecājos novērot, ka, pasākumam noslēdzoties, viņi bija pat ļoti iedvesmoti. Piedalījās komandā ar savu laiku un prasmēm, lai veidotu bagātinošu vidi, kur laulātie varētu uzlabot saziņu, pabarot mīlestību un atjaunot savu apņemšanos viens otram un Dievam. Priecājos, ka visi dalībnieki aizbrauca mājās priecīgāki.

Līga: Esot komandā, piedzīvoju lielu gandarījumu, ka izjutu Dieva vadību it visā, ka varējām kalpot katrs ar savām stiprajām pusēm. Dieva Gara vadība bija jūtama, kad dzirdējām atsauksmes par piedzīvoto, ka pirmie cēlās tieši vīri, lai dalītos ar iegūto no pasākuma, redzot, ka vīri raud, un saprotot, ka ir aizskartas visdziļākās sirds stīgas.

Agris un Laura Vendeļi

Agris: Bībelē ir teikts: “Nav labi cilvēkam būt vienam,” un tas nav teikts par vienu laulāto pāri. Ir labi arī laulātajiem pāriem būt kopā, apmainīties piedzīvojumiem un vienam otru stiprināt.

Laura: Ja būtu jāpasaka vienā vārdā, tad tā ir PATEICĪBA – par katru pāri, par tehniskajām lietām, par to, ka varēju būt maza daļa no pieredzētā. Esmu mazliet atguvusi fiziskos spēkus, un man gribas darīt atkal kaut ko tikpat lielu, jo ir tāds liels emocionāls pacēlums, redzot jēgu tam, ko dari.

Paldies visiem, kuri pasākumu padarīja tik baudāmu! Jāatzīst, ka visu trīs dienu garumā pasākums bija īpašas harmonijas un mīlestības caurvīts. Pateicība īpaši organizatoriem par brīvprātīgi veiktajiem ieguldījumiem ar savu laiku, entuziasmu un arī līdzekļiem, par to, ka pārvērtāt šīs dienas īpašās – ar jēgu un piepildījumu! Lai pateicība Dievam un īpašs gandarījums jūsu katra ģimenē!

Elīna Ģipsle

SENIE, LABIE LAIKI, KAD SAULE SPĪDĒJUSI SPOŽĀK

Andris Pešelis – Auces, Dobeles un Jelgavas draudzes mācītājs

Dažkārt saka: “Senāk ļaudis esot bijuši dievbijīgāki,” ar to domājot, ka mūsdienās viss ir sliktāks nekā tas bijis sendienās. Šis apgalvojums balstīts vēstures nezināšanā. Ļaudis apzināti izvēlas aizmirst vai arī neko nezināt par iepriekšējiem laikiem, tādēļ tie loģiski nonāk pie šādiem secinājumiem, kad sāk idealizēt to, ko nezina, piefantazējot klāt iztrūkstošo.

Ikkatrā laikmetā bijušas savas pozitīvās un negatīvās puses. Kaut kas bijis labāks, bet kaut kas – sliktāks, ko nu vairs negribētos mūsdienās atkal piedzīvot. Par senatnes dievbijību var spriest pēc tā, ka daudzviet Latvijā slejas senas baznīcu ēkas. Tās atrodas pat laukos, kur to apkārtne mūsdienās dzīvo vien daži cilvēki. Baznīcu esamība liek domāt, ka senatnē ļaudis esot bijuši dievbijīgāki. Tas tiesa, ka ateisms senatnē bijis maz izplatīts, jo zināšanu trūkums par dabas norisēm, fiziku un ķīmiju, pat elementāro higiēnu, uzturēja ne tikai reliģiju, bet arī visdažādākos ticējumus gariem, māņiem un burvestībām. Oficiālā reliģija ienesa zināmu kārtību šajos ticējumos. Baznīca centās mānīticības apkarot, tomēr tā nespēja dot atbildes uz visiem jautājumiem, jo trūka izglītības un zināšanu. Pat par neredzamajām lietām mācītāji varēja spriest tikai, vadoties no savām zināšanām.

Trīs virzieni senatnē

“Senajos, labajos” laikos, pieņemsim, pirms trim gadsimtiem – 18. gadsimtā, Latvijas teritorijā

luterisko mācītāju vidē dominēja trīs virzieni: konfesionālā ortodoksija, piētisms un racionālisms. Šis trīs kustības veidojās iepriekšējos gadsimtos Eiropā un bija guvušas panākumus. Interesants te ir tas, ka šo trīs “seno laiku” virzienu atbalsis ir saglabājušās vēl aizvien.

Ortodoksija atzina Luteru doktrīnas par “evanģēlisko patiesību”, kura ir obligāta ikvienam. Līdzīgi arī katolikajā vidē pastāvēja kontrreformācija pret jebkādiem jauninājumiem. Ortodoksija uzsver, ka “vecie laiki ir labāki”, tādēļ tagadnē viss esot jādara tā, kā tas tika darīts senatnē. Luteru mācība tika attīstīta līdz zinātniskajai teoloģijai ar noteiktām, nemainīgām doktrīnām. Jebkādu citu jaunu mācību sludināšana tika uzskatīta par nevajadzīgu, un to izplatītājiem draudēja sods. Smagāku pārkāpumu gadījumos pret evanģēlisko patiesību bija paredzēts pat nāvessods. Šāds gadījums notika, piemēram, ar kalēju Priekulē. Kalējs izgatavoja sev divus lielus spārnus un ar tiem nolēca no Priekules baznīcas torņa cerībā, ka spēs lidot. No šī pasākuma viņam nekas prātīgs nebija iznācis, viņš nokritis un laužis kājas. Taču baznīcas valde šajā darbībā bija saskatījusi pārkāpumu pret Biblii, un Grobiņā tika sasaukta tiesa. “Priekules Ikaru” turēja aizdomās par saikni ar velnu un apsūdzēja kecerībā. Šī lēmuma pamatojums bija vienkāršs – saskaņā ar Sv. Rakstiem un Evanģēliju cilvēks pēc Radītāja nodoma ir radīts, lai staigātu pa zemi,

bet putni, lai lidotu ar spārnieniem. Šo Radītāja iekārtoto lietu pārkāpums ir velna centieni izjaukt iedibināto pasaules kārtību. Citiem vārdiem, lidošana nav cilvēkiem paredzēta, tas cilvēkam nav vajadzīgs un neatbilst Dieva nodomam. Lai nekas tāds vairs nākotnē neatkārtotos, Priekules kalējam piesprieda nāvessodu, sadedzinot uz sārta.

Luterāņu ortodoksija veidojās Vitenbergas un Jēnas universitātē, kamēr piētisms nāca no Leipcigas un Halles universitātes. Piētisma mācību formulēja Filips Špeners savā darbā “Pia Desideria” (1675). Piētisms vērsās pret ortodoksijas doktrīnu sastingumu un pasaulīguma izplatību starp ticīgajiem. Špeners aicināja uz personisko dievbijību, praktisko kristietību un atdzimšanu Kristū. Starp ortodoksijas un piētisma piekritējiem nekāda draudzība nepastāvēja. Ortodoksijas piekritējiem šķitis, ka piētisti cenšas izšķīdināt Dieva vārdus un atņemt Luteru mācībai autoritāti, nolaižot to līdz zemnieku izpratnei. Turpreti piētisma piekritēji centās rast praktisku izmantojumu Luteru mācībai, piedzīvojot personisku reliģisku pārdzīvojumu.

Latvijas teritorijā piētisma mācība izpaudās brāļu draudzēs. Tolaik tikai tur, kur muižnieki atbalstīja piētismu, varēja notikt mājas dievkalpojumi, Bībeles stundas, mājapmeklējumi un tikt dibinātas skolas. Zemnieki vairāk tiecās pie piētistu mācītājiem, kuri interesējās par viņu ikdienu un centās tos atbalstīt, nekā pie to amatbrāļiem,

kuri sludināja tikai sausu luterisko mācību.

Brāļu draudzēs pastāvēja tendence iziet ārpus noteikto likumu robežām. Piemēram, brāļu draudzēs tika praktizēts dievgalds, kristības un pat laulības ārpus oficiālās baznīcas. Neautorizēti cilvēki veidoja baznīcas formas paralēli oficiālajai baznīcai, kas nevarēja neizraisīt aizliegumus un vajāšanas no varas iestādēm.

Apgaismības laikmeta ietekmē veidojās racionālisms, izceļot “prāta reliģiju”, kuru uzskatīja par civilizācijas augstāko sasniegumu. Racionālisma ideju ietekmē reliģijā centās paturēt tikai saprātīgo un “racionālo”. Šīs idejas iedvesmotie izskauda no baznīcām senos mākslas priekšmetus kā neracionālus krāmus. Racionālisti vērsās pret muižnieku patvaļu un aicināja uz reformām. Ja ortodoksie un piētisti mācīja zemniekus, kam būtu jāpaklausa un kas jāiemācās, tad racionālisti mudināja laboties pašus muižkungus. Tas ietekmēja pārmaiņas zemnieku stāvoklī un 19. gs. panāca dzimtbūšanas atcelšanu.

Garlībs Merķelis bija racionālists, kad rakstīja savu darbu “Latvieši”, kas spēcīgi vērsās pret dzimtbūšanas iekārtu. Tas šķitis “racionāli”, ka apspiestais zemnieks iegūst brīvību, kas varētu sekmēt visas valsts ekonomisko izaugsmi un sabiedrības morāles uzlabošanas.

Trīs virzieni mūsdienās

Lai gan ortodoksija, piētisms un racionālisms mūsdienās vairs nav sastopams tādā veidā, kā tas bija 18. gs., tomēr to atskaņas ir sastopamas ne tikai citās konfesijās Latvijā, bet arī adventistu sabiedrībā. Katrs no šiem trim virzieniem mūsdienās kaut kādās iezīmēs saskan ar šiem senajiem idejiskiem virzieniem. Lai gan ir arī daudz atšķirību.

Ortodoksijas atbalss izpaužas prasībā pēc precīzas doktrīnu burta izpildes jeb vēlmē pēc skaidrās patiesības cerībā, ka tieši šī prakse sekmēs Dieva svētības draudzei. Doktrīnu burts tiek izcelts kā standarts un norma visiem, it kā no to zināšanām un prakses būtu atkarīga ne tikai pestīšana, bet arī visas

pasaules kārtība. Pamatpatiesību burts ar to tiek pasniegts kā stingra un negrozāma patiesība, kas ir obligāta ikvienam. Ortodoksijas piekritējs ārkārtīgi sāpīgi uztver pat vismazāko atkāpi no pamatmācības, ciktāl viņš pats to izprot, un izraisa vārdu karus par sludināto burtu precizitāti, kad dzird skanam atšķirīgu viedokli. Reliģijas brīvību ortodoksijas piekritējs uztver tikai kā uz sevi attiecināmu, bet noliedz, ka reliģijas brīvība būtu dodama arī atšķirīgam viedoklim. Ortodoksijas piekritējs neatstāj ārpusē arī pasaules sabiedrību, cenšoties skaidrot norises tajā pēc pamatpatiesību burtu, nosodot atšķirības kā maldus. Te ietilpst tautas svētku dienu, populārās mūzikas, apģērba, ēšanas ieradumu, evolūcijas teorijas vai jebkādas citas dažādības kritika. Šādi ortodoksijas atbalss piekritēji cenšas izcelt svarīgāko doktrīnās kā nemaldīgo, nemainīgo un glābjošo patiesību.

Piētisms bija 18. gs. fenomens, kas Latvijas teritorijā visspilgtāk izpaudās tieši brāļu draudžu kontekstā. Taču tā idejiskās atskaņas ir sastopamas arī adventistu vidē. Tā ir cerība, ka tieši ikkatra draudzes locekļa personiskā dievbijība un lūgšanu dzīve spēj noslēpumainā veidā mainīt ne tikai draudzi, bet arī apkārtni pasauli. Tās ir lūgšanu ķēdes, lūgšanu grupas, gavēņi, lūgšanu nedēļas. Šī virziena piekritējiem tīrā ortodoksija šķiet kā sauss burts bez dzīvības. Šie draudzes locekļi labprātāk stāstīs par saviem vai citu personiskajiem piedzīvojumiem ar Dievu. Sendienās, 18. gs., šī virziena sekmes atspoguļo vārdi, ka to “sludinātāji brīnumaini ietekmē tikumus, vārgais top spēcīgs, slinkais cītīgs, strīdīgais satīcīgs, žūpa un palaidnis atmet savus rupjos netikumus.”¹ Šie vārdi sasauca ar Elenas Vaitas rakstīto grāmatā “Ceļš pie Kristus”: “Tie vairs nepaklausīs agrākajām iekārēm, bet ticībā Dieva Dēlam ies Viņa pēdās, atstarojot Viņa raksturu un šķīstot sevi kā Viņš ir šķīsts. To, ko kādreiz ienīda, tie tagad mīl un, ko kādreiz mīlēja, – ienīst. Lepnais un pašapzinīgais kļūst lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Ārīšķīgais un augstprātīgais kļūst vienkāršs un nopietns. Dzērājs kļūst

1 Johansons Andrejs. “Latvijas kultūras vēsture”, Rīga: Jumava (gads nav norādīts), 280. lpp., citējot gleznotāja Kārļa Grasa vārdus.

atturīgs, un netiklais šķīsts. Ir atstāti pasaules tukšie ieradumi un tās ceļi.”² Tas viss izklausās pozitīvi un efektīvi. Šajā virzienā tiek piedzīvotas personības pārmaiņas un gūta noteikta pieredze ticībā. Tomēr šeit var vērot ticības prakses izcelšanu pār Bībeles mācību. Te trūkst bībeliskās mācības dziļuma, jo uzsvars ir likts uz pieredzi un praksi. Tas notiek tādēļ, ka šī virziena piekritēji necieš pavadīt savu laiku pie grāmatām, bet gan steidz darboties druvā. Šeit vērojama arī tendence iziet ārpus noteiktajām robežām, kur neautorizēti cilvēki sāk veidot savas struktūras un kalpošanas, apejot oficiālos darbiniekus.

Racionālisms kā tāds mūsdienās tīrā veidā arī vairs nav sastopams, tomēr tā atskaņas gan citu konfesiju, gan arī adventistu vidē ir vērojamas. Tās ieraugāmas vēlmē sakārtot draudžu struktūras cerībā, ka tieši tās var veicināt Dieva darbu un ka caur tām Dievs darbosies. Tiek veidoti svarīgi dokumenti, līgumi, statūti, bilances, stratēģiskie plāni un likumi vēlmē veicināt Dieva valstības tuvināšanos.

Tam visam, protams, ir sava vieta. Dokumentos kārtībai ir jābūt. Tikai ar to vien nepietiek. Var uzbūvēt lielu dievnamu un cerēt, ka tālāk Dievs to piepildīs ar ļaudīm kā atbildi uz celtnieku ticību. Var izveidot organizācijas struktūras cerībā, ka Dievs Savu darbu virzīs tieši caur tām. Var izvirzīt kādu projektu ar noteiktu budžetu un plāniem un gaidīt, ka Dievs darboties tieši caur šo projektu. Racionālisma atskaņu iespaidā lielas cerības tiek liktas uz vadītājiem un mācītājiem. Dažkārt kādas mazākas draudzes vadītājs var justies pavisam “pazudis”, ja viņa vietējā draudzē ilgāku laiku nav bijis mācītāja. Tieši no mācītājiem tiek sagaidīts “Dieva darbs” un vietējās draudzes svētība. Dažkārt racionālisma atskaņa vietējās draudzes dievkalpojumā saklausāma lūgšanā: “Pateicos, Dievs, ka mācītājs ir mūsu vidū! Svētī viņa vārdus, ar kuriem viņš mūs pamācīs, lai mēs tos varētu pieņemt!”

Šis virziens atšķiras no abiem iepriekš minētajiem, jo šeit ir iespējams izveidot noteiktu priekšstata “burbuli”, kurā mitināties,

2 Elena Vaita. “Ceļš pie Kristus”, [58]

optimistiski uzskatot, ka pie “mums” ir labāk nekā “pie citiem”. To vēl var atbalstīt ar varoņdarbu lasījumiem misijas ziņās, svinīgi noformētām atskaitēm, kurās ir taustāmi skaitļi, vai skaistu jubilejas koncertu, izraisot sevī izjūtas par Dieva darba triumfālo uzvaras gājieni, pie kura varam piederēt.

Racionālisma atskaņa var izpausties arī draudzes locekļu prioritātēs, kad tie praktizē no pamatmācībām tikai to, kas pašiem šobrīd šķiet racionāli.

Secinājumi

Šie iepriekš minētie trīs virzieni ir bijuši baznīcā ne tikai 18. gs. Tie vēl aizvien ir nojaušami kā atskaņas mūsu draudzēs. Nevar pateikt,

kurš no šiem virzieniem būtu tas vislabākais vai sliktākais. Tajos esošie ļaudis vēl aizvien mijiedarbojas savā starpā, līdz parādās ticībā rūditie (1. Kor. 11:19). Šiem virzieniem ir jābūt. Tie padara draudzi dzīvu un reālu.

Svarīgi saprast, ka nākotnes paaudze mūsu laiku nodēvēs par “labajiem, senajiem laikiem”, tāpat kā to var izdarīt mūsdienās ar vēl senākajiem laikiem. Var gadīties, ka nākotnes paaudzes apbrīnos mūsu laikmeta ticīgos, sakot, ka tie esot dzīvojuši ticības “zelta laikos”. Iespējams, šie pagājušie laiki būs paši “labākie”.

Ar šo rakstu man nav bijis mērķis kādu kritizēt vai izcelt. Arī šie trīs virzieni kā kategorijas

ir mainīgi. Te nav labo vai slikto. Te ir dažādi ticīgie, katrs ar savu redzējumu un prioritātēm, kuri ir aicināti sadarboties savā starpā, līdz Kristus tēls un līdzība atspoguļojas savstarpējā komunikācijā.

Dažkārt ir vērojama steiga kādam uzkārt birku “liberālis” vai “burta kalps”, lai tikai izceltu savu taisnību. Šāda rīcība neveido sadraudzību. Te nepieciešams sadarboties savā starpā par labu kopīgam mērķim. Doms var būt atšķirīgs, taču tādēļ nav jātop par pretiniekiem. Tikai Kristus ir ceļš, patiesība un dzīvība.

Šobrīd tiek veidoti laiki, kuri kaut kad nākotnē tiks uzskatīti par “senajiem, labajiem” laikiem. Tagad ir svarīgi tos piepildīt ar patiesu saturu, kas būs noderīgs pēcnācējiem.

PAREIZA UZTURA IESPAIDS UZ VESELĪBU UN MORĀLI

2. DAĻA

Raksturs galvenokārt veidojas jaunībā. Šajā laikā iegūtajiem ieradumiem ir lielāks iespaids, un tie padara cilvēkus vai nu par milžiem, vai par punduriem prāta attīstībā, jo nepareizi ieradumi var sakropļot un vājināt pašas labākās spējas. Jo agrāk sāk piesavināties kaitīgos ieradumus, jo ciešāk tie saista savu upuri un jo drošāk, ka tādi cilvēki pazeminās savu garīgo standartu.

Bet, ja tikumīgus un pareizus ieradumus izveido jau jaunībā, tad arī visā dzīvē parādās šis iespaids. Parasti izrādās, ka tie, kuri vēlākā dzīvē ciena un godā Dievu un Viņa taisnību, to mācījušies, vēl pirms pasaulei bija izdevība viņu dvēselei uzspiest grēka zīmogu. Brieduma gados cilvēki pret jauniem iespaidiem ir tikpat nejūtīgi kā cieta klints, bet jaunatne ir viegli iespaidojama. Jaunība ir laiks, kad iegūt zināšanas praktiskajai dzīvei, tad ir viegli attīstīt labu raksturu. Tas ir istais laiks, lai izveidotu labus ieradumus un iegūtu pašsavaldišanos

spēku. Jaunība ir sējas laiks, un sētā sēkla nosaka gan šīs, gan arī nākamās dzīves plānu.

Vecākiem par savu pirmo pienākumu vajadzētu uzskatīt zināšanu ieguvu par to, kā pareizi apieties ar bērniem, lai viņiem varētu būt veselā miesā vesels gars. Sātības principus mājas dzīvē vajadzētu ievērot visos sīkumos. Bērniem vajadzētu mērķtiecīgi mācīt pašsavaldišanos jau no zīdaiņa vecuma. Māciet mazos, ka viņi ēd, lai dzīvotu, nevis dzīvo, lai ēstu. Sakiet viņiem, ka ēstkāre jāpārlauj gribai un ka griba jāpārvalda mierīgam un skaidram prātam.

Cik nopietna atbildība ir tiem vecākiem, kuri uz saviem bērniem pārnesuši nepareizas tieksmes, kas apgrūtina audzināšanu stingrā sātībā un kavē skaidru tikumisku ieradumu veidošanu! Cik čakiem un nopietniem viņiem vajadzētu būt, lai šim iespaidam pretotos ar visiem viņu spēkos esošajiem līdzekļiem

un tā izpildītu pienākumu pret saviem nelaimīgajiem pēcnācējiem! Vecākiem ir uzlikts svēts pienākums būt nomodā un rūpēties par savu bērnu fizisko un garīgo attīstību. Vecāki, kuri nepretojas bērna baidkārei un nemāca to savaldīt kaislības, vēlāk savu lielo kļūdu redzēs alkohola vergā, kura prāts ir notrulināts un kura lūpas aptraipa meli un lamu vārdi.

Tiem, kas padodas ēstkārei, nav iespējams sasniegt kristieša pilnību. Jūsu bērnu morālās jūtas nevar tik viegli atmodināt, ja jūs neesat uzmanīgi barības izvēlē. Dažas mātes klāj galdu, kas ģimenei ir kā slazds. Gan jaunie, gan vecie bagātīgā mērā bauda gaļu, sviestu, sieru, cepumus, pikantus ēdienus. Šīs lietas dara savu darbu, sabojājot kuņģi, uzbudinot nervus un vājinot prātu. Asinis radošie orgāni šādas lietas nevar pārvērst labās asinīs. Tautos gatavoti ēdieni apgrūtina sagremošanu. Siera iedarbība ir

kaitīga. Smalka kviešu maize nesatur tik daudz barības vielu kā rupjā. No tās pārtiekot, ķermenis nebūs labā stāvoklī. Garšvielas vispirms kairina kuņģa smalko ādu, bet tad iznīcina šīs trauklās glotādas dabīgo jutīgumu. Asinis tiek satrauktas, dzīvnieciskās tieksmes atmodinātas, bet morālie un intelektuālie spēki vājināti, un bērni kļūst zemisku kaislību kalpi. Mātei vajadzētu mācīties pasniegt ģimenei vienkāršu, bet barojošu ēdienu.

Dievs ir apdāvinājis cilvēku ar bagātīgiem līdzekļiem, lai apmierinātu veselīgu ēstgribu. Viņš mūsu priekšā ir izklājis lielu zemes produktu izvēli un apgādājis mūs ar dažādām garšīgām un barojošām uzturvielām. Mūsu labvēlīgais Debesu Tēvs atļauj mums tos ēst bagātīgi. Vienkārši pagatavoti augļi, labība un saknes ar pienu vai krējumu, bez garšvielām un taukiem ir visveselīgākā barība. Ķermenim tā ir barojoša un dod izturības spēku un prāta spraigumu, ko kairinoša barība nenodrošina. Tiem, kuri bieži lieto gaļas barību, smadzenes nekļūst skaidrākas un darbīgākas, jo gaļa veicina ķermeņa masas pieaugumu un nomāc prāta maigās jūtas. Gaļas ēšana palielina noslieci uz slimībām. Mēs esam pārliecināti, ka veselības un spēka uzturēšanai gaļa nebūt nav nepieciešama.

Tie, kuri pārtiek pārsvarā no gaļas, nevar izsargāties, ēdot tādu gaļu, kura satur vairāk vai mazāk slimību dīgļu. Daudzos gadījumos, sagatavojot lopus tirgum, tie kļūst neveseli. Tiem atņem svaigu gaisu un gaismu, un tādēļ, ka tiem jāelpo kūts netīrais gaiss, viss ķermenis ātri vien tiek piesātināts ar sabojātu vielu izgarojumiem; ja tāda gaļa nonāk cilvēka ķermenī, tā saindē asinis un iepotē slimību. Un, ja kādam asinis jau pirms tam bija netīras, tad neveselīgais stāvoklis kļūst daudz bīstamāks. Bet tikai nedaudzi tic, ka ieestā gaļa ir saindējusi asinis un sagādājusi ciešanas. Daudzi nomirst slimībās, kuru cēlonis ir meklējams vienīgi gaļas ēšanā, bet šis cēlonis nebija zināms ne viņiem pašiem, nedz citiem. Daži tūdaļ nesajūt gaļas ēšanas kaitīgo iespaidu, bet tas vēl nav pierādījums, ka tā nekaitē. Lai gan sākumā upuris to neapjauš, gaļa noteikti dara savu darbu cilvēka ķermenī.

Kaut gan cūkgaļa ir ierasts

uztura līdzeklis, tomēr tieši tā ir viskaitīgākā. Dievs Israēlam aizliedza ēst cūkgaļu nevis tādēļ, lai parādītu savu autoritāti, bet tāpēc, ka tā neder cilvēkam par barību. Dievs cūku neradīja tādēļ, lai to jelkādos apstākļos ēstu. Nav iespējams, ka veselīga varētu būt tāda radījuma gaļa, kuram netīrumi ir dabīgais elements un kurš pārtiek no visriebīgākajām vielām.

Cilvēks nav pasaulē tādēļ, lai apmierinātu ēstkāri. Par miesas vajadzībām ir jāgādā, bet vai tādēļ cilvēku ir jāpārvalda ēstkārei? Vai tie, kuri cenšas būt svēti un tīri, lai varētu būt kopā ar svētajiem eņģeļiem, turpinās atņemt dzīvību Dieva radījumiem un baudīt to gaļu kā gardumu? Pēc tā, ko tas Kungs man darīja zināmu, jānotiek pārmaiņai un Dieva izredzētajai tautai jāmacās būt sātīgai visās lietās.

Daudzi cilvēki domā, ka viss,

ko ēd, iet bojā un kaut kas, kuņģī “iemests”, izpilda to pašu, ko labi sagatavoti ēdieni. Bet ir svarīgi, lai mums ēdieni garšotu. Ja tas tā nav un ja mēs ēdam mehāniski, ieraduma pēc, tad mūsu uzturs nav pareizs. No tā, ko ēdam, ir veidots mūsu ķermenis, un, lai tas būtu vesels, mums jāēd pareiza barība. Tā jāgatavo ar visu rūpību, lai apgādātu miesas vajadzības.

Visiem, kas gatavo ēdienu, ir reliģisks pienākums mācīties sagatavot dažāda veida veselīgus un garšīgus ēdienus. Tūkstoši pazaudē dzīvības spēkus vienīgi nepareizas ēdienu gatavošanas dēļ. Šādā ceļā iet bojā daudz vairāk dvēseļu, nekā spējam iedomāties. Ķermenis nedarbojas pareizi, un rodas slimības. Šādā stāvoklī arī Debesu lietas labprāt nepieņem.

(E. Vaita “Kristīgā sātība”
46.–49. lpp.)

Žonass Araiss

MEKLĒJAM LABU MĀCĪTĀJU

Drīzumā
Izdevniecībā
"Patmos"!

*Veiksmīgam draudzes vadītājam
nepieciešamās īpašības,
prasmes un attieksme*

25. JUBILEJAS GADA CEĻA MEKLĒTĀJU UN PIEDZĪVOJUMU MEKLĒTĀJU NOMETNE

Elvīra Grakoviča

Šī raksta nosaukums varētu būt arī "Skaitīsim svētības kopā jeb atskats uz 2024. gada 7.–14. jūlija Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometni". Šoreiz mazāk būs rakstītā teksta, vairāk – iespēju jums pašiem izbaudīt un piedzīvot klātbūtnes sajūtu jubilejas nometnē caur attēliem.

Ir pagājis vēl viens žēlastības pilns gads un piedzīvots tikšanās prieks nometnē, kura šoreiz norisinājās Abavas pagastā, Talsu novadā. Vārdi no 23. psalma 2. panta: "Viņš man liek ganīties zālāinās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens," labi apraksta nometnes vietu, kuru no visām pusēm ieskāva meži, kuras pašā viducī pletās zaļojoša pļava un turpat lejā pa kalna nogāzīti lāsmoja veldzējošs ūdens – Abavas rumba un kurā bija klātesošs Viņš, mūsu Debesu Tēvs, kurš Savā apredzībā saveda kopā 17 Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju klubus no visas Latvijas, kā arī runātājus no Indijas – Manu un Šaronu. Nometnē piedalījās 86 Piedzīvojumu meklētāji,

153 Ceļa meklētāji un 226 jaunieši un pieaugušie.

Piedzīvojumu meklētājiem bija iespēja izvēlēties trīs nodarbības, katrai veltot pa četrām stundām. Kopā tika piedāvātas 16 dažāda veida nodarbības, kuras apgūstot, bija iespējams iegūt nozīmīti. Katrs nometnes dalībnieks varēja izvēlēties to, kas viņu saista visvairāk, vai arī to, kas vēl nav apgūts. Tika piedāvātas tādas nodarbības kā "Cilvēka ķermenis", "Smilšu māksla", "Radišana", "Mākslas meistars", "Rokdarbi", "Mājdzīvnieki", "Veselīgs es", "Dzīvnieku mājvietas", "Astronomija", "Nometņošana", "Mana bilžu grāmata", "Būvē un lido", "Brīvdabas pētnieks", "Drošības speciālists" un "Putni". Tieši tik plaša izvēle bija Piedzīvojumu meklētāju klubu bērniem!

Savukārt Ceļa meklētājiem izvēle, uz kuru nodarbību doties, bija vēl lielāka, tā ietvēra 21 dažāda veida nodarbību. Ceļa meklētāju klubu bērni varēja izvēlēties četras nodarbības, katrai veltot pa četrām stundām. Nodarbību sarakstā bija: "Žurnālistika", "Slēpņošana", "Nometnes amatniecība", "Koka kāpšana/ alpīnisms", "Mākslīgais

intelekts", "Lidmašīnas", "Smadzenes un uzvedība", "Smiltis", "Kokgriešana", "Frisbijs", "Keramika", "Futbols", "Mežsaimniecība", "Ķīmija", "Upes un straumes", "Koki", "Ugunsкура veidošana un cepšana", "Gliemežvāki", "Zīmēšana/gleznošana", "Atkarības" un "Ekoloģija".

Pateicība katram skolotājam un palīgam, kurš ieguldīja savu laiku, darbu un izdomu, lai sniegtu patiešām kvalitatīvas, aizraujošas, izzinošas un bērnu vecumposmam atbilstošas nodarbības! Pateicība Dievam, skaitot līdz šim pieminētās svētības!

Vai tas nav aizraujošs fakts, ka ne reizi 25 gadu laikā nometnes atklāšanā nav lijis? Vai to varētu maz uzskatīt par nejaušu sakritību? Vai arī pāri visam klājas Dieva žēlastība un svētības? Apbrīnojami!

Varbūt likumsakarīgi ir arī tas, ka skatuves komandas galvenais virziens bija skaitīt svētības. Jā, patiesi, ik dienas tika izvēlēts kāds temats, caur ko varēja saskatīt un saskaitīt, cik daudz svētību saņemam no mūsu Dieva. Tas tika darīts caur video uzņemšanu un montēšanu, fotografēšanu, caur jokiem un piedzīvoto prieku. Tika pat izvirzīti

trīs Latvijas Ceļa meklētāju lepnuma balvas kandidāti. Arī šeit Dievs pielika klāt, un uz skatuves kāpa veseli četri izraudzītie kandidāti. Tika veiksmīgi atrisinātas konfliktsituācijas (sarunu šovs uz skatuves – sarežģītais vienkāršā veidā), un viss noslēdzās ar talantu konkursu. Tieši tik svētīti mēs esam!

Šajā nometnē skatuve bija nākusi tuvāk skatītājiem, ne celta uz paaugstinājuma. Ik rītu un ik vakaru Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju klubi priecēja ar sagatavotiem priekšnesumiem, dziesmām un uzvedumiem. Vienkāršībā un sirsnībā tika aizvadīts laiks, klausoties runātāju Manu un Šaronas dzīves stāstos un personīgajā pieredzē, veidojot attiecības un esot attiecībās ar Dievu. Slavēšanas grupa lika ikviena klātesošā sirdī pārdomu vērtus dziesmu vārdus un melodijas.

Nometnes neatņemama sastāvdaļa ir arī lielā Sabata spēle un pārgājiens.

Sabata spēlē bērniem bija iespēja iejusties misionāru lomā, piedzīvojot gan šķēršļus, gan grūtības.

Neaizmirstams bija pārgājiens, izbaudot Sabiles skaistās ainavas un Dieva gādību un apsardzību. Katram bija savs maršruts. Piedzīvojumu meklētājiem tas stiepās pa tuvāko mežu un bija 6 km garš, Ceļa meklētājiem izdevās apskatīt arī Sabili, kopā maršrutā pa kalniem un pa lejām noejot 15 km.

Vai kādu nobaidīja lietus gāzes? Nē, jo neviens neizgāja no teritorijas bez Debesu Tēva apsardzības, un kas par priekiem bija Piedzīvojumu meklētājiem, kad pēc visiem izpildītajiem uzdevumiem un noietajiem kilometriem varēja lēkāt pa mīļīgajām peļķēm pie Lielās sanāksmes telts!

Noslēdzošajā dienā piedzīvojām kopēju svētku salūtu par godu Latvijas Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju 25 gadu jubilejas nometnei.

Vislielākā svētība, ko Dievs dāvā, ir būšana kopā, būšana attiecībās gan ar Viņu, gan citam ar citu.

Debesis līdz ar mums kopā gaviļēja, uzņemot draudzes pulkā

trīspadsmit jaunkristītos. Pie kristību ūdeņiem pulcējās visi nometnes dalībnieki, jaunkristīto tuvinieki un draudzes locekļi, kuriem tas bija iespējams. Vienotība, prieks un patiesa mīlestība uz Dievu un tuvākajiem virmoja visapkārt.

Prieks vairojās arī par trim jaunajām mastergaidēm, kuras ir pabeigušas divu gadu Mastergaidu programmu un turpinās kalpot savos Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju klubos.

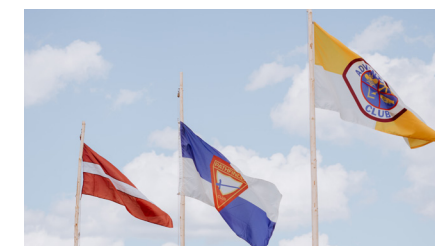
Tiešām svētīts bija šis nometnes laiks!

Paldies par lielu un atbildīgu darbu visai Ceļa meklētāju nodaļas komandai, direktoriem un katram, kas nesavtīgi kalpoja, lai piedzīvotu un izdzīvotu brīnišķīgu nedēļu kopā citam ar citu un mūsu Radītāju!

Liela pateicība par atbalstu nometnes zemes saimniekam Aigaram Brucim, Valdim Zelčam un SIA "Dabas stacija", Jurim Cīrulin un kooperatīvam "Piena logistika", Viktoram Sibirjovam un SIA "ERDE VS", Alvim Zariņam un z/s "Saulskalni", Miķelim Caunītim un SIA "Energolukss"!

Paldies arī tiem, kuri piedalījās lūgšanu ķēdē un bija nomodā dienu un nakti, lūdzot Dieva apsardzību nometnes dalībniekiem!

Pāri visam gods, slava un pateicība Dievam!

NEUzsāc DIENU BEZ BROKASTĪM JEB NEIZLAID SAVUS BĒRNUS JAUNAJĀ MĀCĪBU GADĀ NO MĀJĀM BEZ BROKASTĪM!

Ar brokastīm man saistās spilgtas bērnības atmiņas. Mamma vienmēr rūpējās par mūsu skolas gaitām – par mācībām, par apģērbiem, par ēdienu un arī par to, lai nekavējam, bet viena lieta gan man palikusi prātā – pat ja gadījās kavēt, bez brokastīm mamma nekad neļāva iet uz skolu.

Toreiz noteikti nenovērtēju to, ka mamma bija gatava celties pirms savām darba gaitām, lai tikai pagatavotu mums brokastis. Un tad, kad nebija no kā īsti pagatavot, viņa vienalga atrada kaut ko, lai tikai mums nevajadzētu iziet no mājas tukšiem vēderiem.

Saprotu, ka toreiz mana mamma nezināja to, ko šodien zinām mēs, bet, ja vien vēl būtu tāda iespēja, es noteikti viņai pateiktu par brokastīm milzīgu paldies.

Šodien ir jau zinātniski pierādīts, ka brokastis nav tikai kādu māmiņu rūpju objekts, rīkošanās pēc sirdsapziņas balss. Mūsdienās tas ir dažādu valstu zinātnieku un veselības speciālistu ieteikums – neuzsākt dienu bez brokastīm!

KAS IR BROKASTIS? KĀPĒC TĀS IR TIK SVARĪGAS?

Dienas pirmo ēdienreizi sauc par brokastīm. Tās faktiski nozīmē gavēņa pārtraukšanu¹, jo tās pārtrauc desmit līdz divpadsmit stundu ilgo neēšanu kopš pēdējās ēdienreizes iepriekšējā dienā.

Brokastis nodrošina organismu ar enerģiju un uzturvielām, kas palīdz gan bērniem, gan pieaugušajiem apmierināt steidzīgā dzīvesveida prasības. Tās ir salīdzināmas ar

degvielas uzpildīšanu automašīnas degvielas tvertnē pirms došanās ceļā.

Brokastis pabaro ne tikai ķermeni, bet arī smadzenes. Pēc nakts atpūtas, kad visu nakti nav ēsts, smadzenēm ir nepieciešama enerģija.

KĀDI IR IEGUVUMI NO BROKASTU ĒŠANAS?

Brokastis ir nepieciešamas ikvienam. Saskaņā ar pētījumiem par diagnozi “aptaukošanās” regulāra brokastu ēšana ir saistīta ar svara zaudēšanu un tā noturēšanu.² Bērniem, kuri ēd brokastis, ir mazāka varbūtība, ka viņiem būs liekais svars, kā arī mazāka varbūtība, ka viņiem vēlāk, jau pieaugušo statusā, būs liekais svars.

Bērniem, kuri ēd brokastis, ir labāki skolas apmeklējuma rādītāji. Viņi arī retāk kavē mācību stundas vai retāk ziņo par slimošanām salīdzinājumā ar tiem bērniem, kuri neēd brokastis. Tie bērni, kuri ēd brokastis, uzrāda labākus rezultātus pārbaudījumos, jo viņiem ir labākas koncentrēšanās spējas, kā arī labāka muskuļu koordinācija.³

KAS NOTIEK, JA TIEK IZLAISTAS BROKASTIS?

Bez brokastīm organisms vienkārši nesaņem to, kas tam ir nepieciešams pilnvērtīgai darbībai.

² Wyatt Hetal, *Long-term weight loss and breakfast in subjects in the National Weight Control Registry*. Obesity Research, 10:78–82, 2002.

³ *School Breakfast Programs: Energizing the Classroom*. St Paul, MN– Minnesota Dept of Children, Families, and Learning, 1998.

Enerģijas iegūšanai organisms izmanto glikozi. Kad mēs ēdam, organisms izmanto nepieciešamo glikozes daudzumu, un pēc tam aknas glikogēna veidā uzkrāj tās pārpalikumu. Šos glikogēna krājumus organisms vēlāk izmanto pēc nepieciešamības.

Ja brokastis tiek izlaistas, līdz priekšpusdienai glikogēna krājumi praktiski ir izsmelti, kā arī izsmelta organisma enerģija. Bērniem, kuri neēd brokastis, trūkst pietiekamu glikogēna krājumu, tāpēc viņi bieži jūtas izsalkuši un noguruši, nespējot koncentrēties un uzrādīt labas sekmes mācībās.⁴

Bērniem, kuri neēd brokastis, rīti ir grūti. Pētījumi liecina, ka cilvēkiem, kuri ēd brokastis, kopējais uzturvielu daudzums ir pilnvērtīgāks nekā tiem, kuri brokastis izlaiž. Pētījumi arī liecina, ka skolēni, kuri neēd brokastis, biežāk kavē mācību stundas, viņiem ir grūtības koncentrēties, un viņi cieš no uzvedības problēmām.⁵

KĀPĒC TIK DAUDZI IZLAIŽ BROKASTIS?

Lai arī brokastis ēst ir ļoti vērtīgi, daudzi uzsāk dienu un turpina ikdienas gaitas bez atbilstošas degvielas.

Dažādu valstu pētījumi apliecina, ka ar katru gadu palielinās to

⁴ Basiotis PP, et al., *Eating Breakfast Greatly improves Schoolchildren's Diet Quality*. Nutrition insights; US Dept of Agriculture, Center for Nutrition Policy and Promotion, insight 15, December 1999 Available at <http://www.usda.gov/cnpp/insights.html>. Accessed August 3, 2000.

⁵ Gordon AR, et al., *Dietary Effects of the National School Lunch Program and the School Breakfast Program*. Am J Clin Nutr, 61(suppl).221S–231S, 1995.

cilvēku skaits, kuri uzsāk dienu bez brokastīm. Cēloņi tiek minēti dažādi:

- nav laika pagatavot;
- nav laika paēst;
- gribas ilgāk pagulēt;
- no rīta nejut izsalkumu;
- nav, ko ēst.

Runājot par bērnu aprūpi un veselību brokastu kontekstā, sociālie un ekonomiskie faktori tajā visā, protams, spēlē nozīmīgu lomu (šķirtas ģimenes ar vienu apgādnieku, bezdarbs, nabadzība, vardarbība, novārtā atstāti bērni, neveselīgs dzīvesveids utt.).

KĀ MAINĪT BROKASTU NEĒŠANAS PARADUMU ĢIMENĒ?

Svarīgākais būtu, lai vecāki rādītu priekšzīmi saviem bērniem. Izglītošana, atbalsts un iedrošināšana varētu būt nākamie problēmrisināšanas atslēgas vārdi.

Centieni padarīt brokastu laiku par kaut ko ļoti gaidītu arī būs vērtīgi un noderīgi. Ļoti reti kurai ģimenei izdodas brokastot visiem kopā vienā laikā, bet kaut vienu dienu nedēļā vajadzētu brokastis padarīt par kopīgiem satikšanās svētkiem, tas palīdzēs bērniem gaidīt jau nākamās kopīgās brokastis.

AR KO VISLABĀK PABAROT SAVU ORGANISMU PĒC NAKTS ATPŪTAS?

Ir daudzi un dažādi uztura speciālistu ieteikumi, kurus mēs savā ģimenē vispirms izsijājam caur Dieva ieteikto Bibēlē, jo kurš gan zinātu labāk, ja ne mūsu Radītājs.

Katrai ģimenei jāatrod vislabākais, gardākais un veselīgākais. Mēs par tādu esam atraduši:

- dažādu graudaugu putras ar svaigiem un žāvētiem augļiem, ogām un riekstiem;
- dažādu graudaugu putras ar smūtijiem, kas pagatavots no svaigiem augļiem un ogām;
- pilngraudu pankūkas ar svaigu augļu, ogu smūtijiem;

– granolu ar augu valsts pienu, svaigiem augļiem vai ogām;

- pilngraudu maizi ar kādu no riekstu sviestiem un augu jogurtu.

Šinī informācijas pārbagātības laikā veselīgu un uzturvielām bagātu brokastu pagatavošana vairs nevarētu būt sarežģīta lieta. Lai garšīgi sagaidītu rītu, pietiek ar izdomu un izvēli, plānošanu, radošumu un gribēšanu caur brokastu svētību iedot sev un savai ģimenei spēku iziet priekšā stāvošajā dienā.

Lai Dieva aizgādībā un gudrībā izdodas aizvadīt veselīgu, spēka pilnu un enerģisku jauno mācību gadu!

DAŽAS IDEJAS GARDĀM UN VĒRTĪGĀM BROKASTĪM

ČIA SĒKLU JOGURTS

Autore: Leda Soares (*Leda Soares*)

Sastāvdaļas:

- 1 glāze kokosriekstu piena
- 4 ēd. k. čia sēklu
- 1 neliels, mazos gabaliņos sagriezts mango
- 1 smalki sagriezts vai sarīvēts ābols
- 50 g rozīņu

Pagatavošana:

Ieliet kokosriekstu pienu traukā un kārtīgi iemaisīt čia sēklas. Ielikt ledusskapī vismaz uz 4 stundām vai līdz nākamajam rītam.

Pēc tam sajaukt ar mango, ābolu un rozīnēm. Var pasniegt arī kā ēdienu, kas mijas ar augļu kārtām (čia jogurta kārtā, augļu kārtā, čia jogurta kārtā, augļu kārtā utt.). Jogurts labi garšo kopā arī ar granolu.

GRANOLA BEZ CUKURA

Autore: Leda Neimane (*Leda Neumann*)

Sastāvdaļas:

- 5 banāni
- 100 g zemesriekstu vai mandeļu
- 100 g rozīņu
- 400 g pilngraudu auzu pārslu
- 50 g kokosriekstu skaidiņas
- 200 g ātri vārāmo pilngraudu auzu pārslu
- 50 g maltu linsēklu
- 50 g maltu sezama sēklu
- 50 g saulespuķu sēklu
- 4 āboli

Pagatavošana:

Ielikt bļodā abu veidu auzu pārslas un samaisīt ar samaltām sezama sēklām, linsēklām un saulespuķu sēklām. Sablendēt 2 ābolus ar 5 banāniem un tad sajaukt ar iepriekš uzskaitītajām sausajām sastāvdaļām. Masu izklāt apmēram uz 2 pannām (2 cepampapīra loksnēm) plānā kārtiņā. Cept 120°C temperatūrā vismaz 1h, katras 15 minūtes apmaisot, līdz masa sāk iekrāsoties zeltaini brūna.

Nemot laukā no krāsns, masa var likties vēl nedaudz mitra, bet pēc atdzišanas tā kļūs kraukšķīga. Pēc atdzesēšanas pievienot rozīnes, kokosriekstu skaidiņas un riekstus. Glabāt stikla traukā ar vāku.

Rakstu sagatavoja Baiba Bērziņa

CEĻA MEKLĒTĀJU NOMETNE ASV

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Patrīcija Oberte –
galvenā raksta autore

No 5. līdz 11. augustam Džiletē, Vaiomingā, ASV (*Gillette, Wyoming, USA*) notika starptautiskā Ceļa meklētāju nometne. Šāda veida nometnes tiek rīkotas reizi piecos gados, un ierasti tās pulcē vairāk nekā 55 tūkstošus Ceļa meklētāju no vairāk nekā 100 pasaules valstīm.

Šogad uz nometni devās arī 25 cilvēku liela delegācija no Latvijas. Šī gada nometnes tēma bija “Tici apsolījumam” jeb “Believe the Promise”. Bībeles stāsts, kas tika izvēlēts kā pamats galvenajai vakara izrādei un vakara uzrunām, bija Mozus stāsts no viņa dzimšanas līdz Sarkanās jūras šķērsošanai. Šīs teātra izrādes un vakara sanāksmes ir iespējams noskatīties *YouTube* platformā.

Nometnes programma tika pielāgota katra kluba interesēm un vēlmēm. Mūsu delegāciju uzņēma klubs no Mičiganas “Grand Haven Sailors”, ar kuru sadarbība aizsākās jau 2019. gada nometnē. Kopā ar šo klubu mēs apmeklējām gan rodeo izrādes, gan sporta aktivitātes, kā arī

piedalījāmies dažādās nozīmītēs.

Papildus aktivitātēm un izrādēm nometnes laikā dalībniekiem bija iespēja piedalīties arī dažādās radošajās darbnīcās, izturības pārbaudēs un garīgās izaugsmes nodarbībās, kas papildināja kopējo nometnes pieredzi.

Ikvienam nometnes dalībniekam šī nometne paliks atmiņā ar neparasti aukstajiem laikapstākļiem, jo gaidīto karstuma viļņu vietā piedzīvojām aukstas lietus vētras, kas galu galā lika nometni noslēgt dienu ātrāk. Teiciens “nav sliktu laikapstākļu, ir tikai nepiemērots apģērbs” šajā nometnē izrādījās īpaši aktuāls.

Viena no populārākajām aktivitātēm nometnes laikā bija piespraudīšu apmaiņa jeb “pin exchange”. Katram kluba dalībniekam tika izdalītas 10 īpaši sagatavotas Latvijas piespraudītes, kuras bija jāmaina ar citiem nometnes dalībniekiem. Šī aktivitāte sniedza lielisku iespēju iepazīties ar jauniešiem no dažādām pasaules valstīm un veidot jaunas draudzības.

Nākošā starptautiskā Ceļa meklētāju nometne ir plānota 2029. gadā tajā pašā vietā – Džiletē, Vaiomingā. Kā galvenais Bībeles stāsts jau ir izraudzīts Elijas stāsts ar tēmu “Stāviet stipri” jeb “Stay Strong”.

Pateicību un atmiņu pilni, iepazīnuši jaunus draugus, vēlamies teikt, ka šī nometne viennozīmīgi paliks ikviena dalībnieka sirdī kā īpaša un mīla pieredze!

NOMETNES DALĪBNIKU IESPAIDI

“Nometnē ieradāmies dienu agrāk un atradām savu klubu. Tas bija kāds Mičiganas klubs, kurš jau pirms pieciem gadiem mūs uzņēma un, pateicoties izveidotajām draudzības saitēm, arī šogad piedāvājās mūs uzņemt.

Šī kluba direktors bija ļoti foršs. Viņu sauca Matejs, un tā vien likās, ka viņš ir Dāvja dvēseles radnieks. Tā ka ieradāmies vēlu vakarā, mums

piedāvāja astoņvietīgu telti, un tajā mēs palikām visu nometnes laiku, par ko esmu ļoti priecīga.

Nākamo dienu pavadījām ar klubu un devāmies apskatīt klintī iecirstās sejas. Nometne vēl nebija sākusies, un bija ļoti karsts. Vakārā bija plānota atklāšana, vakara sanāksme un tā... Bet to visu pārcēla uz nākamo vakaru, jo solīja vētru. Un vētra tiešām bija. Tik daudzas teltis tika salauztas! Bet mūsu klubā trakākais, šķiet, bija slapji guļammaisi vai kas tāds. Nekas netika sabojāts.

Nākamajā rītā bija kļuvis vēss. Pirms brokastīm visi kopā lasīja Bībeli un pielūdza. Ēdienreizes bija amerikāņu stilā. Lai gan viņi centās padarīt ēdienreizes ne tik amerikāniskas (burgeri, hotdogi un tamlīdzīgi), tas viņiem izdevās tikai pāris reizes. Bet vienai nedēļai bija ok.

Visu nedēļu turējās vēss laiks. Vakara sanāksmēs bija trīs foršas lietas – vēderunātājs ar savu strausu, slavēšana un izrāde par Mozu. To bija plānots rādīt katru vakaru pa daļām, un bija plānots, ka otrajā vakarā rādīs gan pirmo, gan otro daļu, tomēr... arī otrajā vakarā sākās vētra, drīzāk stiprs lietus. Tāpēc tajā vakarā rādīja tikai pirmo izrādes daļu, bet nākamajā – divas. Tad vēl atlika piektdien viena un sabbatā viena izrādes daļa.

Pa dienu notika daudz dažādu nozīmīgu nodarbību. Es biju tikai dažās – Elenas G. Vaitas, dinozauru, *Advent Health*, pišanas nodarbībā un tad vēl kādā, kurā vajadzēja nokrāsot koka klucīti un aplīmēt kādu kastīti.

Vēl bija rodeo nodarbība, kura patika Vikai. Likās, viņa to vien varētu darīt, kā skatīties. Man gan pietika ar vienu reizi.

Piektdien notika kaut kas vienreizējs – mums paziņoja, ka tuvojas liela vētra un ka nometne beidzas šovakar. Sabata dievkalpojums un visa programma tika atcelta. Piektdienas vakara sanāksmē atkal rādīja divas izrādes daļas, un tad nometne oficiāli bija beigusies.

Tomēr mēs klubā sarīkojam paši savu dievkalpojumu un pēc tam visi kopā forši pavadījām laiku kopā.

Vītrakāk bija tad, kad visi sāka atvadīties. Likās, ka laiks ir pagājis pārāk ātri.

Pats labākais beigās – sabats, diena kad solīja tādu vētru, ka mati ceļas stāvus, bija nometnes skaistākā diena. Saule, zilas debesis! Uz vakarpusi kaut kur sāka līt, tomēr tā nebija solītā vētra, kuras dēļ visu atcēla. Tomēr neviens daudz nepārdzīvoja, jo sabats bija pavadīts skaistā vietā ar Dievu un draugiem. Ideālas nometnes beigas!” (**Jūlija Frankovska**)

“Mani sajūsmināja teātra izrāde un tās beigas ar gaismu šovu, man patika, ka varēja aizbraukt ar autobusu uz pilsētu un ka tur bija dažādas aktivitātes, ko varēja darīt, piemēram, ūdens atrakciju parks. Man patika, ka mūsu klubā mūs ļoti sirsnīgi uzņēma un arī visas nometnes laika bija saliedētība, varēja parunāties un kopā spēlēt spēles.” (**Samuels Bričs**)

“Esam ļoti pateicīgi, ka Debesu Tēvs pašķīra mums ceļus un deva iespēju būt un piedalīties lielajā nometnē, kur sapulcējās tik daudz Ceļa meklētāju un viņu ģimenes, klubu direktori un skolotāji. Saviļņoja Ceļa meklētāju klubu viena no svinīgajām parādēm. Tas pastiprināja piederības sajūtu vispasaules Ceļa meklētāju kustībai. Bija patīkami redzēt, kā bērni iepriekš stundām ilgi gatavojās šīm parādēm – gan mūzika, gan soļošana. Īpaši uzrunāja vienotība klubā, kurš mūs uzņēma, viesmīlības izrādīšana ciemiņiem, cieņa citam pret citu.

Īpašas sajūtas piedzīvojām piektdienas vakara sanāksmē (šajā nometnē tā bija pēdējā kopīgā sanāksme), kad sadzirdējām pazīstamas melodijas, kuras dziedam

arī mēs Latvijas draudzēs. Tas atkal deva vienotības sajūtu, ka esam tik daudzi brāļi un māsas no dažādām tautām, ka varam kopā slavēt Dievu ar mums visiem zināmām dziesmām.”

(Rasa un Māris Melngalvi)

“Šī nometne patiesi bija neaizmirstama pieredze! Man patika visa nometne, un dažas no lietām, kas visvairāk ir palikušas atmiņā, ir amerikāņu kluba gatavotais ēdiens, rodeo izrādes, elpu aizraujošais planetārijs un cirvju mešana mērķī. Sākot ar rīta svētbrīdi un beidzot ar vakara programmu, katra diena bija piedzīvojumu un pārsteigumu pilna.

Vislielākais pārsteigums man noteikti bija vētra, par kuras tuvošanos es uzzināju, līdz ko ierados nometnē. Lai kā tas neizklausītos,

es ļoti izbaudīju vētru, krusu, kas nāca tai līdzī, un izmirkšanu līdz kaulam, kamēr nācās turēt kluba telti, lai to neaizpūš pa gaisu. Lai gan es izbaudīju vētru, es nevēlētos to piedzīvot vēlreiz.”

(Gustavs Melngalvis)

“Nometne paliks kā neaizmirstama pieredze. Bija nepierasti, bet ļoti jauki redzēt tik daudz Ceļa meklētāju vienkopus. Nācās pierast pie kultūru daudzveidības. Visizteiktāk atmiņā palika cilvēku atvērtība, enerģiskums un mirdzošie smaidi. Ejot garām, cilvēki uzsmaidīja un pat sāka sarunu. Teritorija bija liela, bet pierodot viss šķita tepat blakus.

Vienmēr bija, ko darīt. Vislabāk man patika iegūt “Dutch oven” nozīmīti. Tā kā man patik ēst gatavošana, šī viennozīmīgi bija brīnīšķīga iespēja.

Izdevās arī redzēt daļu no amerikāņu kultūras – rodeo. Šis ir ekstrēms un adrenalīna pilns sporta veids, tomēr cilvēki pateicās Dievam par šo iespēju, par dzīvnieceiņu un par Dieva apsardzību.

Esmu pateicīga par šo iespēju un Dieva vadību gan manā, gan citu dzīvē, par ikvienu, kas iet Viņa vadībā un kas palīdzēja nometnei būt!”

(Megija Brikše)

“Šī nometne man bija jauna un interesanta pieredze, kas arī parādīja dažādus veidus, kā mēs Latvijā varētu papildināt nodarbības un aktivitātes Ceļa meklētāju nometnē.”

(Tomass Melngalvis)

“Lai gan šī man bija jau otrā starptautiskā nometne, šoreiz es piedzīvoju tik daudz ko jaunu. It īpaši atmiņā paliks vakara izrādes, *pin exchange* un iepazītie cilvēki – es nekad iepriekš triju dienu laikā nebiju iepazīsusi tik daudz jauku un dažādu cilvēku.

Piedzīvojām arī tādu stiprāku vētru, kuras laikā mūs, vairākas meitenes, aizsūtīja uz neizmantotiem zirgu stalliem. Tikmēr mūsu kluba puisi palika turēt teltis, kuras mēģināja lidot prom. Taču mūsu klubam nebija lielu postījumu, tikai dažas slapjas teltis. Kopumā nometne bija iespaidīga.”

(Tina Avišāne)

“Mūsu stāsts nedaudz atšķirsies, jo biļetes uz nometni dabūjām vien trīs nedēļas pirms tās sākuma. Vispār nebijām plānojuši braukt, bet, kad Springfildas 1. draudzes CM kluba vadītāja Dženija (*Jenny*) mūs uzaicināja un vēlāk arī teica, ka viena biļete jau ir, sākām apdomāt braucienu. Nolikām to Dieva priekšā – ja jābrauc, lai Dievs sarūpē vēl divas biļetes.

Jautājums tika atrisināts nākamajā dienā, un brīnumainā veidā mums bija visas trīs biļetes. Jāpiebilst, ka visas biļetes tika izpārdotas jau februārī un ka uz nometnes brīdi gribētāju/ gaidītāju rindā bija 15 000 cilvēku.

Bijām ļoti draudzīgajā Springfildas “Pawpaw” klubā ar fantastiskiem bērniem un vadītājiem. Atmiņā palicis nometnes runātājas teiktais ar dzīvīm liecību stāstiem no viņas dzīves, izrāde par Mozu, par to, cik cilvēki ir dažādi un kā mēs viņus pieņemam.

Jāmin, ka personīgi man spilgtākais piedzīvojums bija, kad mašīnu stāvlaukumā atradu atslēgas un kad Dievs brīnumainā veidā nākamajā dienā 60 000 cilvēku nometnē mani saveda kopā ar atslēgu īpašnieku mācītāju Melvinu Santosu (*Melvin Santos*).”

(Ainis Bričs)

JAUNIEŠU KONGRESS HORVĀTIJĀ

No 6. līdz 10. augustam Horvātijas pilsētā Marušavēcā norisinājās Transeiropas divīzijas reģionālais jauniešu kongress *Rise Up*, kura tēma bija “Withstand”. Aptuveni 400 jaunieši un 100 vadītāji no 5 ūnijām (Adrijas, Baltijas, Ungārijas, Polijas un Dievid-Austrumu Eiropas) un 2 misijas apgabaliem (Grieķijas un Kipras), kā arī atsevišķi viesi no Kanādas, Vācijas, Itālijas, Nīderlandes un ASV ieradās Marušavēcā skolā, kuras telpās atrodas arī Adrijas ūnijas augstskola, lai pavadītu laiku kopā ar Dievu un cits ar citu.

Galvenais runātājs kongresā bija Lāsls Sābo (*Laszlo Szabo*), pēc kura rīta uzrunām bija atvēlēts laiks diskusijām mazajās grupās, kuras tika sadalītas ūniju ietvaros. Savukārt vakarā mūs uzrunāja dažādi runātāji, tostarp arī Rīgas 1. draudzes mācītājs Mārtiņš Subatovičs.

Vienojošā tēma visa kongresa garumā bija *Withstand* jeb *Izturēt, nepadoties*. Mūsdienu straujajā pasaulē mums nemitīgi tiek piedāvātas dažādas izvēles, tostarp viena no tām ir, kādu dzīvi vēlamies dzīvot. Uzrunu laikā guvām praktiskas atziņas par to, cik liela nozīme mūsu dzīvē ir mazajām grupām, kā arī tam, ka dzīvojam dzīvi kopā ar Dievu, cik lielu nozīmi mūsu ticības ceļojumā ieņem emocijas un kā izjust tās visas, kā arī neskaitāmas

citas atziņas.

Kaut arī kongresa programma bija intensīva, tomēr neradās sajūta, ka kaut kā būtu par daudz. Tieši pretēji – bija laiks, kad klausīties uzrunas un piedalīties vērtīgos semināros par sev interesējošām tēmām, bet bija arī laiks, kad iesaistīties sporta spēlēs vai atbalstīt cilvēkus Marušavēcā, gatavojot pārtikas pakas, kā arī atbalstīt Marušavēcā skolu, krāsojot laternu stabus. Piedalīšanās šāda veida aktivitātēs bija lielisks veids, kā uzsākt sarunu ar kādu, kuru nepazinām, jo jaunieši kongresā bija tiešām atvērti.

Kongresa pēdējā sanāksme bija īpaša visai Baltijas ūnijai, taču vēl īpašāka tā bija Amēlijai no Latvijas un Dovilei no Lietuvas. Kongresa sākumā runātājs Lāsls Sābo minēja, ka viņa uzrunas ir jāklausās īpaši cītīgi. Jau daudzus gadus viņš kopā ar jauniešu grupām dodas misijas braucienos uz Tanzāniju, lai tur kalpotu vietējām kopienām un sludinātu evaņģēliju. Runātājs piedāvāja apmaksāt vienam cilvēkam misijas braucienu uz Tanzāniju, taču, lai šo iespēju iegūtu, bija pēc iespējas precīzāk jāatbild uz jautājumiem par uzrunām. Mums par lielu pārsteigumu pilnīgi pareizi uz visiem jautājumiem bija atbildējušas 2 meitenes – abas no Baltijas ūnijas, par ko mums jau bija milzīgs prieks.

Misijas braucienā tomēr varēja doties tikai viena meitene, tādēļ uzvarētāja tika noteikta, izvelkot lapīnu no cepures. Šķiet, ka tajā brīdī, kad Lāsls nosauca Amēlijas vārdu, mēs īsti nesapratām, kas notiek, taču zinājām, ka Dievam padomā ir kaut kas īpašs.

Ir daudz un dažādu lietu, ko Dievs darīja šajās dienās, taču esmu vairāk nekā pārliecināta, ka tik pat daudz un vēl vairāk ir nezināmo un nepateikto lietu, kuras var uzzināt tikai, aprunājoties ar kādu dalībnieku. Es jūš tiešām iedrošinu to darīt, jo kopā pavadītais laiks bija īpašs. Mūsu pieredze un liecības ir labākais pierādījums tam, ka Dievs ir un ka Viņš ir ļoti, ļoti labs, tādēļ šeit ir arī citu dalībnieku iespaidi un liecības no kongresa.

Ieva Marta Goba: *Konference norisinājās pasakaini skaistajā Horvātijā. Dievs mūs svētīja ar labvēlīgiem laikapstākļiem, ka varējām izbaudīt kalnainos skatus visapkārt. Kādu rītu piecēlos vēl pirms 6.00. Paskatoties pa logu, skatam pavērās brīnišķīgs saullēkts. Novēlu ikvienam piedzīvot rīta svētbrīdi kalnos! Ļoti iepriecināja konferences semināru un uzrunu izraudzītie temati. No visiem piedāvātajiem 23 semināriem varējām izvēlēties trīs. Kā gribētos, kaut varētu dzirdēt tos visus! Īpaši aizrāva seminārs, ko vadīja mācītājs Matija*

Ieva Lauka

Mārtiņš Subatovičs sludina glābšanas vēsti

Kovačevičs (Kovačević), “Dažādība bez likstām” (“Diversity without Adversity”). Tajā mēs apskatījām, cik dažādas var būt cilvēku personības un kā draudzi padarīt par iekļaujošāku vietu visiem.

Šāda veida konferences ir lieliska iespēja, kā veidot draudzības ar adventistu jauniešiem visā pasaulē. Šoreiz arī guvu jaunus draugus. Piemēram, Dievs vadīja satikt meiteni, kura studē muzikoloģiju tāpat kā es, un meiteni no Kipras, kur plānots doties misijas braucienā. Vairāk sadraudzējāmies arī ar saviem kaimiņiem no Igaunijas un Lietuvas, kā arī latvieši savā starpā. Ceļojot 4 dienas autobusā un pavadot 5 dienas konferencē, kopā pavadītais laiks ir kļuvis neaizmirstams. Konference ārzemēs nozīmē arī ciešāku saliedēšanos starp savējiem, jo ik dienas mēs pieskatījām un atbalstījām cits citu, kā arī izbaudījām cits cita klātbūtni gan smieklos, gan nopietnākās sarunās.

Slava Dievam par tādu pasākumu un iespēju tajā piedalīties!

Luīze Mūza: “*Rise up*” jauniešu konference Horvātijā man bija pavisam jauna pieredze. Konferencē notika kopīgās rīta un vakara

TED jauniešu vadītājs Marsels Gjoalda (Marcel Ghioalda)

sanāksmes ar superīgām uzrunām un slavēšanas dziesmām, kā arī semināri par dažādām un plašām tēmām, starp kurām nevarēju vien izvēlēties. Bija daudz brīvā laika sadraudzībai ar citiem jauniešiem, kā arī norisinājās dažādas sporta spēles, futbola turnīrs un Impact aktivitātes, caur kurām tika sniegta palīdzība gan apkārtējiem iedzīvotājiem, gan arī uzņemta vieta, kurā notika pats pasākums.

Pēc kopīgajām sanāksmēm notika “Night lounge”, kur katru vakaru pāris valstis iepazīstināja citu valstu jauniešus ar daļu no savas kultūras, spēlēm un ēdieniem.

Mana mīļākā daļa no visa pasākuma bija kopīgo sanāksmju uzrunas un mazās grupas, kurās varējām pēc tam dalīties ar atziņām par dzirdēto un pārrunāt dažādus jautājumus. Šī pasākuma laikā esmu ieguvusi daudz atziņu, jaunus draugus, pieredzi un neaizmirstamas atmiņas.

Amēlija Gredzena: Horvātijas konference bija mana pirmā reize ārpus Latvijas, protams, neskaitot kaimiņvalstis. Bija ļoti interesanti redzēt un arī dzirdēt tik daudz dažādus cilvēkus no dažādām valstīm, kā arī redzēt dažādās kultūras un ieradumus, savstarpējo vienotību

Laura un Gustavs

Kristū. Te bija brīnišķīgas uzrunas un lekcijas, kā arī iespēja iepazīt cilvēkus un iegūt jaukas atmiņas ar draugiem.

Konferencē ieguvu arī iespēju braukt misijā uz Tanzāniju. Nebiju gaidījusi neko tādu no šī brauciena, bet Dievam ir plāns katram. Ja man jābūt godīgai, konkursā es nepiedalījos ar kādu noteiktu mērķi. Kad uz skatuves izsauca mani, jutos pārsteigta un mazliet samulsusi, bet Dieva plānā ir arī pavērsieni, kurus mēs negaidām. To visu esmu nolikusi Dieva rokās, jo Viņš zinās labāk.

Patriks Gredzens: Es ļoti izbaudīju šo pasākumu. Man visvairāk patika sarunas ar visdažādākajiem cilvēkiem. Iespēja uzzināt, kā dzīvo citi savās valstīs, un dalīties ar dzīves pieredzēm bija labākā lieta šajā burvīgajā nedēļā. Kad būs nākamā iespēja piedalīties šādā un dažādu citu veidu pasākumos, uzreiz izmantošu izdevību.

Anrijs Karčevskis: Šī jauniešu konference radīja ļoti labu iespaidu. Īpaši tā deva daudz svētības un Dieva klātbūtni, ko varēja izjust visas konferences laikā. Bija lieliska iespēja iepazīties ar citiem līdzīgi domājošiem jauniešiem.

Arī uzrunas un lekcijas bija ļoti

Dalībnieku kopkoris

Slavēšanas komanda

Anrijs un Patriks bauda sportiskās aktivitātes

Amēliju apsveic galvenais runātājs Lāsls Sābo

Latvieši vakara sanāksmē

svētīgas un praktiskas, jo palīdzēja vairāk iepazīt Dievu un Viņa gribu. Ļoti labu iespaidu atstāja dziesmas, kuras bija iedvesmojošas un pacilājošas, it īpaši “Where feet may fail”.

Ja kāds man jautātu, vai ir vērts uz kaut ko tādu parakstīties, es pilnīgi noteikti teiktu “jā”, jo

tas atjauno garīgi un rada jaunas iespējas un kontaktus.

Es domāju, ka šīs dažas liecības ir pietiekami labs arguments, lai uz kādu no nākamajiem pasākumiem mums pievienotos vēl citi jaunieši. Ja tomēr ar šiem argumentiem ir

Baltijas delegācija

Latvijas delegācija

Dovile vada Baltijas ūnijas diskusiju grupu

Daiga un Marta

par maz, tad ierosinu aicināt uz sarunu kādu no dalībniekiem, jo tas ir visdrošākais veids, kā piedzīvot mazu daļiņu no kongresa. Esam arī pateicīgi par jūsu lūgšanām, kas ļāva katram no mums piedzīvot ko īpašu, kā arī Latvijas draudžu savienībai un Baltijas ūnijai par atbalstu!

Dovile apsveic Amēliju ar iespēju doties uz Tanzāniju misijas braucienā

Ieva vada Baltijas ūnijas diskusiju grupu

SAUCIET RADŽINU!

8. nodaļa

Vai vēl atceraties, kurā vietā aprāvās mūsu stāsts? Šoreiz pārtraukums iznācis mazliet lielāks, bet nekas nav nokavēts – stāsts turpinās! Kad iepriekšējo reizi viesojāmies Lauztās Gaismas ciemā, piedzīvojām brīnumu kopā ar onkuli Sobatu – eņģeļa vēsti par mazās Vīvī dziedināšanu. Tomēr zinām arī, ka pats brīnums vēl nav noticis. Vai tas maz notiks? Varbūt šī vēsts bija tikai onkuļa Sobata sapnis vai iztēle? Vai arī ir nepieciešams vēl nedaudz pacietības, ticības un uzticēšanās? Dosimies mūsu lasītajā tālāk, lai redzētu, kā turpinās attīstīties stāsta “Uguns kalnos” aizraujošie notikumi!

Dienu pēc dienas Saksē arvien vairāk un vairāk domāja par Dziedošā Ūdens ciemu. Viņš domāja par to, ko Radžins sacīja tad, kad onkulis Sobats viņam bija pastāstījis par Dieva vēstnesi, kurš parādījās Lauztās Gaismas ciemā. Saksē domāja par to, ko sacīja tante Gara, bet visvairāk viņš domāja par to, vai Vīvī reiz tiešām varētu kļūt tāda pati kā citi bērni.

Pakū bieži ar neparastu, pētīgu skatienu vēroja dēlu. Vai tēvs spēja lasīt Saksē domas?

Visbeidzot, trešās dienas pēcpusdienā, Pakū ierosināja doties uz dārzu. Viņš teica: “Ir īstais laiks novākt dārzeņus, varbūt būs nogatavojušies arī daži kokosrieksti. Mums rīt vajadzētu doties turp un to visu atnest mājās.”

“Varbūt varam iet uz dārzu jau šodien?” Saksē iejautājās. Varbūt, ja viņi ar tēvu dotos uz kalnu dārzu, izdotos atbrīvoties no domām par onkuli Sobatu un Dziedošā Ūdens ciemu?

Pakū piekrita, ka saule vēl nav pietiekami augstu un ka viņi pagūs atgriezties pirms saulrieta. Tēvs un dēls devās ceļā ar divām tukšām somām, lai tajās varētu atnest mājup visus gatavos dārza augļus.

Saksē bija aplīcis savu jauno amuletu. Varbūt arī tas spēs palīdzēt? Ja vien izdotos vairs nedomāt par Dievu, viss atkal būtu kā iepriekš! Nē, ne tieši tāpat, jo viņš nekad vairs nevarētu atgriezties Dziedošā Ūdens ciemā, tomēr arī tad būtu labāk, nekā ir šobrīd.

Dārzs atradās netālu no vietas, kurā viņi bija vākuši rīsu. Tēvs un dēls novāca tik daudz gurķu un ķirbju, cik ietilpa vienā somā, otru viņi pietaupīja kokosriekstiem.

Pakū ierunājās: “Dēls, uzkāp šai kokospalmā, kamēr es salabošu tavas somas lenci!”

Zēns novilkā kreklu un, gērbies vienīgi īsajās, melnajās biksēs, uzkāpa kokā. Tas bija vecs koks un tik šķībs, ka izcēlās kalnu vidū kā liks pirksts. Koks bija nolīcies tā, ka neradās nekādas grūtības apsēties pašā tā galotnē, lai grūstu zemē riekstus. Saksē atspērās pret tiem un ar pēdām grūda zemē vienu kokosriekstu pēc otra. Tie piezemējās mīkstajā zemē pie koka.

Bija patīkami sēdēt augšā, zem palmas zaļajiem zariem. Vējš atvēsināja galvu un buzināja matus. Zēns ilgāku laiku sēdēja un izbaudīja svaigo gaisu un iespaidīgo kalnu ainavu zem sevis.

Tēva balss atsaucā atmiņā pienākumu, un, nogrūdis zemē vēl dažus kokosriekstus, Saksē rāpās lejā no koka, šļūcot pa stāvāko stumbru daļu, aplīcis kājas tam apkārt un piespiedis pēdas pie koka abās pusēs. Rāpjoties zēns cieši pieklāva krūtis un vēderu pie raupjās koka mizas.

Te pēkšņi gaisu pāršķēla Saksē spalgaiss kliedziens. Zēns strauji noslidēja zemē un palika guļam zālē. Viņš vārtījās aiz sāpēm un kliedza: “Uguns, uguns!”

Tēvs pieskreja pie Saksē un pavilkā viņu nost no koka.

“Indīgie kāpuri, tie noteikti sāka list augšup pa stumbru uzreiz pēc tevis, un tu izslidēji tiem tieši cauri!” Pakū bažīgi teica. Viņš pagrāba sauju mitru dubļu zem vecajiem kokiem klajuma malā un nozieda ar tiem zēna krūtis un pēdas. Pēc dažām minūtēm spēcīgās sāpes nedaudz mazinājās un zēnu pārņēma nejutīgums. Viņš piecēlās un teica: “Iesim uzreiz mājās.”

“Vai tu varēsi panest kokosriekstus?” jautāja tēvs.

“Varu mēģināt,” sakostiem zobiem atbildēja Saksē. Viņš palūkojās lejup uz ķermeņa daļām, ar kurām bija pieskāries kāpuriem. Tās kļuva tumši sarkanas.

Abi uzsāka apmēram jūdzu garo ceļu mājup, bet, pirms viņi bija nonākuši pusceļā, zēns saļima. Pakū aiznesa viņu mājās uz savas muguras, atstājot abas somas uz takas. Viņš uzreiz izsauca Kūningu un aizsūtīja kādu pēc somām.

Kad Kūnings ienāca būdā, Saksē sēdēja uz sava paklāja, vaidēdams aiz sāpēm, kas atkal pieņēmas spēkā. Vārdotājs viņu nemierīgi uzlūkoja un aizsteidzās pēc sava krokodila un citiem amuletiem. Tad viņš nostājās līdzās zēnam un skaļi sauca: “Tas viss notiek tāpēc, ka šai namā ir bijusi Dieva mācība! Lai tā ir zīme, ka jums jāizvairās no Radžina un viņa zālēm! Nu es zinu, ka tava sirds bija pa pusei pievērsusies debesu Dievam. Šī jaunā mācība ir kā indīgie kāpuri – galu galā tā tevi apdedzinās un saindēs!”

Zēns izdvēsa: “Palīdzi man, Kūning, palīdzi man!”

“Tas tevi nenogalinās, tu neesi pirmais, kas iet cauri šim ciešanām,” pašapmierināti atteica vārdotājs. “Domāju, ka tas tev nāks par labu. Varbūt nu tu padomāsi par to, kā esi sadusmojis garus. Tie patiešām dusmojas uz tevi!”

Kūnings vēl dažas reizes pakratīja savu krokodilu un tad atstāja namu.

Zēns pārvilkā roku ādai. Sāpes dedzināja, bet āda bija kļuvusi grubulaina, šķita, ka zem tās cieši kopā briest daudzi lieli augoņi.

Iestājoties naktij, sāpes kļuva gandrīz neciešamas. Zēna ķermenis

bija tā izmocīts, ka viņš vairs nespēja pakustināt kājas, sadzeltās vietas dedzinošās sāpēs sūrstēja arvien vairāk un no indes pietūka. Zēna galva sāpēs pulsēja, un viņu pārņēma drudzis. Saksē nepārtraukti sauca pēc ūdens. Pakū sēdēja viņam blakus un deva padzerties vēsu ūdeni no bambusa trauka.

“Sauciet Radžinu, sauciet Radžinu!” pār zēna lūpām beidzot spalgā kļiedzienā izlauzās šie vārdi. “Sauciet Dieva skolotāju, viņš palīdzēs!”

Maigā balsī tēvs aizrādīja: “Mans dēls, varbūt šis sods ir nācis pār tevi tieši Dieva mācības dēļ? Varbūt tas notika, jo šeit bija Sobats?”

Ilgās nakts stundas vilkās kā mōkpilns murgs. No rīta viss zēna ķermenis no priekšpuses bija klāts iekaisušiem augoņiem. Viņa sirds strauji sitās, galva bija karsta drudža dēļ. Vēl aizvien Pakū sēdēja pie slimā zēna, kamēr Kūnings ciemā izplatīja jaunās ziņas, ļauni priecājoties: “Garu lāsts ir sodījis Saksē! Gan viņš, gan viņa tēvs klausījās Sobata vārdos, un nu viņi ir saņēmuši sodu!”

Ziņas sasniedza arī Džavabu, un virsaiša dēla sirdi pārņēma skumjas. Džavabs skaļi lūdza debesu Dievu: “Ak, lūdzu, atsūti šodien pie mums Dieva skolotāju!”

Vecais virsaitis, virtuvē ēdzams rīsus, dzirdēja dēla vārdus. Viņš atstāja ēdienu neapēstu, apvilka tumšas drēbes un izsteidzās pa durvīm. Neviens neredzēja viņu aizejam, un neviens neredzēja viņu atgriežamies. Vecais vīrs pieveica ceļu līdz Dziedošā Ūdens ciemam ātrāk par daudziem jauniem vīriem. Viņš nogādāja ziņu un nesteidzīgi kāpa atpakaļ pa stāvo taku mājup, jo nu pa šo taku augšup steidzās daudz ašākas kājas, virsaiša steidzīgais lūgums bija aizkustinājis daudz stiprākas sirdis.

Kad Radžins un onkulis Sobats agrā rītā ieradās būdā, Pakū, viņus ieraugot, bija patiesi pārsteigts. “Kas jūs atsūtīja?” viņš izbrīnīts jautāja.

Slimais zēns nočukstēja: “Tas biju es! Viņi ieradās, jo dzirdēja manas sirds vēlēšanos.” Viņš vārgi pasmaidīja. “Nu ar mani viss būs kārtībā, jo šeit ir Radžins...”

Saksē gulēja tēva būdā. Viņa krūškurvis, vēders un pēdas bija pārklātas iekaisušiem augoņiem. Tie atradās tik tuvu kopā, ka izskatījās pēc liela, iekaisuša plankuma.

“Ši brūce ir daudz ļaunāka par jebko, ko esmu pieredzējis,” Radžins teica, nometies ceļos pie Saksē paklājiņa. “Ar mani arī tā reiz gadījās, kad šļūcuu.”

Radžins izvilkā no kabatas salocītu papīru, kurā glabājās mazas, apaļas ripiņas pirkstgala lielumā. Onkulis Sobats pasniedza Radžinam ūdeni bambusa traukā, un Radžins pielika divas ripiņas pie zēna lūpām: “Iedzer šīs tabletes! Tās mazliet palīdzēs!”

Saksē norija abas tabletes, un skolotājs apskatīja visas sadzeltās vietas – zēna vēderu, krūtis un pēdas. Rokas nebija sadzeltas. Vienīgais, kā Radžins to varēja izskaidrot, – ka Saksē bija atlaidis rokas no stumbra, tiklīdz sajuta dedzinošos dzēlienus.

Skolotājs jautāja Pakū: “Vai jums ir kokosrieksti?”

Pakū norādīja uz somu, kurā vēl aizvien stāvēja vakar dārzā savāktie rieksti.

“Izņemiet mīkstumu no diviem kokosriekstiem un izspiediet pienu, man tas ir nepieciešams!”

Onkulis Sobats pagrāba divus kokosriekstus un steidzās meklēt rīvi. Pēc dažiem mirkļiem viņš bija atpakaļ ar pienu. Skolotājs iemērc kokosriekstu pienā drēbes gabalu un uzlika to uz zēna ādas. Saksē uzreiz kļuva vieglāk, viņu lēnām pārņēma atvieglojuma sajūta. Tad zēns aizmiga.

Tajā naktī Radžins visu laiku bija pie zēna. Tieši Radžina roka mērcēja drānas pienā, lai atjaunotu un atsvaidzinātu Saksē ķermeni ar kokosriekstu eļļaino vēsumu, tieši Radžins divas reizes deva Saksē apaļās ripiņas. Kad pienāca rīts, sāpes bija mazinājušās, bet skolotājs nelāva viņam celties sēdus. Radžins atbalstīja zēna galvu uz rīsu maisa un brokastīs baroja viņu ar vieglu ķirbju biezeni.

Nākamajā dienā biezie augoņi bija gatavi pārsprāgt, un skolotājs ļoti uzmanīgi atvēra un nosusināja katru no tiem. Pēc tā visa zēns jutās tik labi, cik nebija juties kopš negadījuma. Viņam vēl aizvien bija nepieciešamas mitrās kompreses, bet nu par tām gādāja onkulis Sobats, kamēr Radžins tai pašā istabā gulēja.

Kad pienāca nakts un mēness pa mazo logu iespīdēja guļamistabā, Saksē pamodās. Eļļas lampa bija izdzisusi, un viņš zināja, ka tēvs un Radžins guļ tepat līdzās. Mēnesgaisma bija pārāk spilgta,

tā radīja satraukumu. Kāpēc šis pilnmēness piepeši viņu tā uztrauc? Tai brīdī zēns pēkšņi atcerējās, kas par lietu, un sirds mokās iesaucās: “Ir klāt pilnmēness! Pilnmēness!”

Radžins pielēca kājās un notupās viņam līdzās. “Jā, ir pilnmēness, neliecies traucēties!” viņš teica. “Dievs radīja pilnmēnesi, tas ir ļoti skaists.”

“Bet tas ir šonakt, un šonakt Kūnings izlikis neprāta zāles virsaiša dēlam!” Saksē sauca.

Nu abi vīri bija pilnīgi pamodušies. Viņi iededza eļļas lampu un ar bažām palūkojās viens uz otru, kamēr Saksē turpināja sāpēs vaidēt.

“Vai tev sāp?” Radžins jautāja, bet Saksē papurināja galvu, pieslējās sēdus un šūpojās uz priekšu un atpakaļ, mīlīgu ciešanu apņēmts. Lūkojoties vīriem sejā, viņš vaimanāja: “Tā ir mana vaina! Man nevajadzēja jums to stāstīt!”

“Bet ar Džavabu viss ir kārtībā, viņam nekas nekaiš,” Radžins iebilda. “Ko tu domāji ar neprāta zālēm?” skolotājs cieši satvēra zēna plecu. “Varbūt tu jutiesies labāk, ja pastāstīsi mums visu līdz galam?”

“Kūnings ir sagatavojis Džavabam neprāta zāles šai naktij! Tas jau ir izdarīts, un neviens to nevar apturēt!”

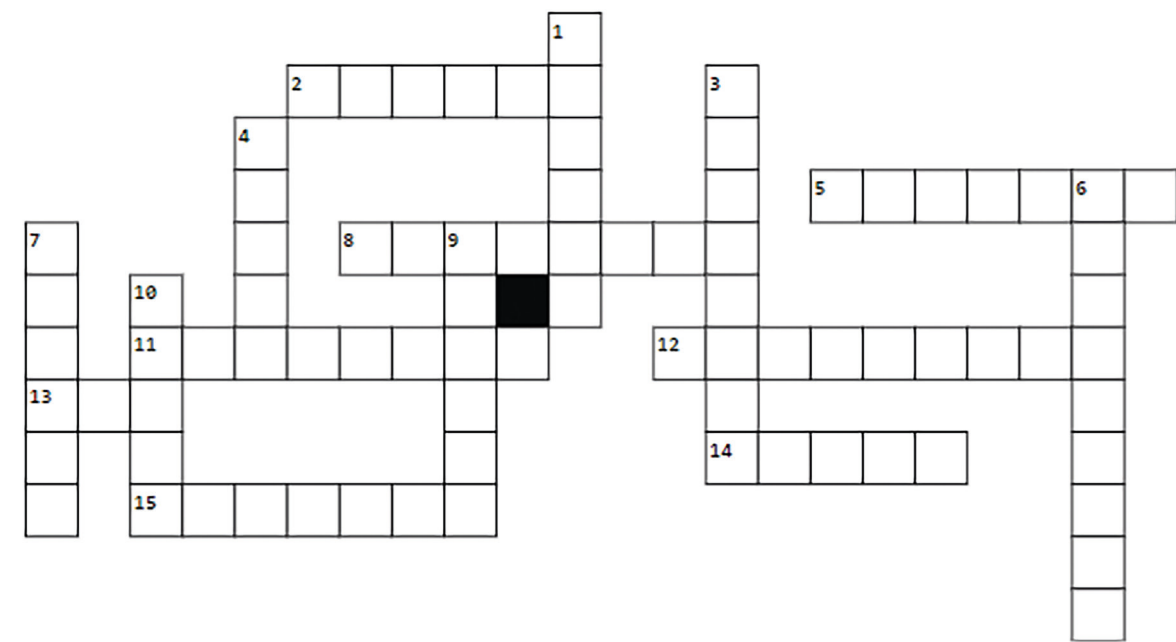
Skolotāja seja atslāba lēnā smaidā: “Tavs onkulis Sobats šonakt guļ Džavaba istabā, tieši viņam blakus. Viņš devās turp, lai parunātos ar Džavabu, un nolēma pārņemt virsaiša namā. Esmu pārliecināts, ka nekādas velna zāles neietekmēs Džavabu vai kādu citu namā, kurā ir klātesošs Dievs.”

“Redzi,” ierunājās Saksē tēvs, “mums bija tikai trīs paklājiņi, un Džavabs jau labu laiku bija lūdzies, lai Sobats pārņakšņo pie viņa. Sobats tur gulēja arī iepriekšējā naktī, bet tu biji pārāk slims, lai to pamanītu.”

Tātad te atkal bija Dievs. Dievs! Viņš tomēr visu šo laiku bija zinājis par pilnmēness nakti un zināja arī, kā pasargāt Džavabu! Viņš visu sarīkoja tā, lai onkulis Sobats gulētu Džavabam blakus! Dievs mācēja visu izdarīt tā, lai pasargātu Savus ļaudis! Smagā nasta, kas bija nomocījusi Saksē nedēļām ilgi, nu šķita pagaisusi. Zēns noņēma amuletu no kakla un atdeva to Radžinam.

Tai brīdī viņus iztrūcināja kāda skaņa. Tā bija pēdu dipoņa.

KRUSTVĀRDU MĪKLA “SAULS UN DĀVIDS”

Lasi Bībelē 1. Samuēla 8.–24. nodaļu un izpildi krustvārdu mīklu!

HORIZONTĀLI

- Ganu zēns, kurš kļuva par otro Israēla ķēniņu.
- Filistiešu armijas spēkavīrs.
- Dāvida rakstura īpašība.
- Saulu bija pārņēmusi ...
- Dāvidam no Saula bija (kas jādara?) ...
- Vieta, kur Dāvids nogrieza Saulam apģērba stūri.
- Pirmais Israēla ķēniņš.
- Pravieša vārds.

VERTIKĀLI

- Dāvida dziesmas.
- Dāvida draugs.
- Ierocis, ko lietoja Dāvids.
- Vieta, kur Dāvids bēguļoja.
- Mūzikas instruments, ko spēlēja Dāvids.
- Ierocis.
- Vīrs, kuram bija septiņi dēli (jaunākais Dāvids).

Ziedojumu vākšana Skolas soma 2024

atbalsts skolēniem no trūcīgām, maznodrošinātām
un sociāli mazaizsargātām ģimenēm

Katrs skolēns saņems iespēju iegādāties nepieciešamās lietas skolai: **kancelejas preces, somu, apģērbus un apavus 70 EUR vērtībā.**

Ja vēlies atbalstīt šo projektu, **ziedo ADRA Latvija.**

Nodibinājums „ADRA Latvija”
Reģ. Nr. 40008018797
Ziedojumu konts:
LV77HABA0551002308686
Maksājuma mērķis: Ziedojums

Stefans Kušners, Rīga, 8 gadi

Nora Grīvāne, Rīga, 11 gadi

Leila Kušnere, Rīga, 12 gadi

Raivis Indāns, Madona, 7 gadi

Leila Kušnere, Rīga, 12 gadi

Amanda Mezīte, Valka, 12 gadi

Elīza Anna Lipska, Rīga, 11 gadi

Marija Kušnere, Rīga, 11 gadi

Sāra Mezīte, Valka, 16 gadi

Marija Mukāne, Ogre, 12 gadi